

Rasmus Michelsen

14 October 1862 – 24 January 1943 • KW8J-9SP

De følgende erindringer er skrevet af Rasmus Michelsen, der blev født på Slet Søndergaard i 1862 og som udvandrede til Salt Lake City i USA i 1880.

De originale erindringer er skrevet på engelsk. Vi har oversat dem til dansk ved hjælp af ChatGPT, der har visse mangler med hensyn til dansk grammatik, men alligevel giver en forståelig fortælling om en familie fra Slet, der udvandrede til USA, og deres liv der.

Rasmus og hans søskende var efter dansk skik alle døbt Rasmussen til efternavn (farens fornavn efterfuldt af -sen). I USA valgte de at følge den amerikanske skik og brugte farens efternavn, så der hed de Michelsen til efternavn.

Erindringerne er fundet på FamilySearch, der er oprettet og drives af Mormon-kirken i Salt Lake City i Utah i USA.

Denne Mindebog

er kærligt skrevet

Til min meget kære datter

Emeline

Til hendes fødselsdag d. 14. januar 1933

Af hendes kærlige

Far

For at opfylde et løfte, jeg gav for nogen tid siden, går jeg nu i gang med opgaven at skrive en kort historie om mit liv og familiens med dens forskellige oplevelser og hændelser. Jeg håber, at det i de kommende år også vil være interessant for dine børn.

Jeg blev født den 14. oktober 1862 på en gård omkring fire (engelske) mil syd for Aarhus, Danmark. Aarhus var Danmarks næststørste by. Navnet på landsbyen var Sleth, og det var virkelig et meget smukt, kuperet landskab med frugtbar jord. Hjemmet havde omkring 80 tønder god jord, og gårdens bygninger var solide. En velanlagt have og frugtlund, inklusive skyggetræer og blomstrende buske, omkransede hjemmet, og der tilbragte jeg mine tidlige barndomsdage, ja, indtil jeg emigrerede til Utah i 1880. Måske var der mørke og triste dage i løbet af mine tidlige barndomsår, men på en eller anden måde synes de nu at være gledet ud af hukommelsen, mens de lyse solrige dage stadig er så friske i min erindring. At rulle rundt på græsplænen, lave sæbebobler og se dem flyve over træerne, jage børnene eller forsøge at fange en stork, der landede på marken, var almindelig underholdning dengang. Storkene var meget mere talrige dengang, end de er nu, og eftersom de var meget beskyttede, var de ret tamme. Deres reder byggede de altid på toppen af gavlen af en stråttækket lade. Mange gange har jeg også ligget i græsset på marken og set og lyttet til en lærke, der steg mod himlen, syngende mens den fløj. En lærke kunne blive ved længe, indtil den næsten eller helt forsvandt i himlen, men stadig kunne høres. Jeg formoder, at dens sang var tiltænkt dens mage, der hvilede stille på reden i en græstue ikke langt derfra. Ofte som dreng stødte jeg på en lærkerede, som typisk indeholdt fire små fugleunger. Nu er jeg glad for at kunne sige, at jeg ikke kan huske nogensinde at have skadet dem eller taget dem fra reden.

Der var tider, hvor rollerne blev byttet om, især når en bestemt vædderlam med en kamplysten indstilling dukkede op. Så ville der være kapløb mod den nærmeste sikkerhedszone, efterfulgt af en jagt gennem græsset efter et par små træsko.

Senere kom tiden, hvor jeg skulle begynde at lære mit alfabet, med mor som lærer. Jeg husker så godt denne ABC-bog med et stort billede på forsiden af en galende hane. En gårdskar, der var god med en pen, havde skrevet mit navn på den modsatte side således: Rasmus Michelsen, Sleth Mark, 1871, og dette lærte jeg også udenad. Så da jeg endelig blev sendt i skole, og læreren (en mandlig lærer) kom hen til bænken, hvor jeg sad, og spurgte mig om mit navn, svarede jeg modigt: Rasmus Michelsen, Sleth Mark, 1871, til stor morskab for hele skolen. Da det var en lille landsbyskole med kun ét lokale, blev børnene delt i to klasser og arrangeret sådan, at de yngre børn gik i skole fire dage om ugen om sommeren, og de ældre børn to dage om ugen. Om vinteren blev det omvendt. I Danmark dengang, som nu, omfattede skolepensum en bibel- og religionsklasse, hvor en stor del var viet til Frelserens liv. Jeg er nu glad for at have fået denne undervisning. Vores skolelærer var virkelig en meget fin mand, altid retfærdig og hensynsfuld overfor mig, en lille mormon-dreng, og nu glæder det mig at kunne fortælle, at jeg har taget mig af alt tempelarbejdet for ham og hans familie. Vi var fjernt beslægtede. Jeg var fjorten år gammel, da jeg blev færdig med denne skole, og jeg var da øverst i hele skolen.

Det var før, jeg blev færdig med skolen, at far satte mig til at pløje, og jeg husker så godt, hvor stolt jeg var over det. Mor kunne senere fortælle mig, hvor glad far var for det gode arbejde, jeg gjorde i den alder, og hvordan han ofte gik hen til hjørnet af laden og tilfreds så til. Jeg begyndte at pløje med bart hoved, men han fandt min kasket i huset og bragte den til mig, mens han sagde, at en rigtig plovmand altid skulle bære en kasket. Jeg følte mig også ret stolt en dag, da han pegede mig ud for en gruppe naboer og fortalte dem, at jeg var en ret god arbejder.

Det må have været, da jeg var omkring ti år gammel, at min mor blev medlem af Mormon-kirken, og hun forblev dybt hengiven til den hele sit liv. Jeg formoder, det var lige efter, at hun for første gang tog mig med ind i sit soveværelse en aften og fik mig til at knæle sammen med hende, mens hun bad en meget inderlig bøn, som gjorde et stort indtryk på mig. Aftenbønner med hende blev derefter en fast skik hos os. Ofte fulgte jeg hende også til kirke i Aarhus, selvom det betød en gåtur på omkring fire mil.

Jeg havde en bror, Michael, og en søster, Maren, som emigrerede til Amerika, da jeg var omkring 13 år gammel. Han endte til sidst i Chicago og giftede sig der med en veninde fra vores hjemby. Han var høj, rank og en fysisk kæmpe. I Chicago var han kendt som "den stærke dansker," fik vi at vide. Far var også meget stærk i sine yngre dage. Min søster Maren nåede til Utah og giftede sig der med en mand ved navn Rynders. Hun døde kort tid efter, i hvert fald inden jeg kom til Salt Lake City. Min bror Michael døde i Chicago i efteråret samme år, som jeg kom over i sommeren (juli) 1880. Jeg havde skrevet til ham for at møde vores tog i Chicago, men jeg formoder, at brevet ikke nåede frem i tide, for han dukkede ikke op.

Far sluttede sig aldrig til kirken, men han var altid hæderlig og fair i sine handlinger og en god far. Han var venlig mod missionærerne, når de kom på besøg hos os, hvilket de ofte gjorde.

Tidligt på sommeren 1880 kom et par unge piger fra Aarhus, medlemmer af Kirken, på besøg hos os en dag – anledningen var, at en af dem skulle emigrere om et par måneder og derfor kom for at sige farvel. På en eller anden måde virkede det som om, far var mere end villig til, at jeg tilbragte tid med dem den dag – tydeligvis var han så imponeret af den, der skulle emigrere, og efter en samtale med mor, arrangerede han, at jeg skulle emigrere med det samme selskab af mormonske emigranter. Før vores skib nåede New York, blev vi forlovet. Senere blev den samme søde pige din mor.

En af de første ting, jeg gjorde, efter at jeg var begyndt at arbejde på konstruktionen af Rio Grande Railway Co., som dengang blev bygget i retning mod Salt Lake, var at sende min mor i Danmark en 10-dollar-seddel sammen med et brev. Jeg fandt senere ud af, hvor utroligt glad hun var for at modtage dette. Hun betalte

straks tiende af beløbet og delte derefter resten med din mors mor, som var en enke med flere små børn og meget fattig.

En af missionærene i Danmark, en ældre mand, havde arrangeret din mors emigration til Amerika. En af betingelserne var, at hun skulle tage til hans hjem i Washington, det sydlige Utah, på et besøg, indtil hun kunne lære sproget. Vi fandt senere ud af, at håbet faktisk var, at hun skulle blive interesseret i hans søn, men der blev dog ikke stillet krav om, at hun skulle gifte sig med ham. Da vi ankom til Nephi en af de sidste dage i juli, blev vi der i omkring ti dage hos en familie ved navn Thomas Sorensen; de havde det rimeligt godt og havde været naboer til os i Danmark, og de var kommet herover et par år tidligere. Vi skulle vente der, indtil nogle fragtvogne fra Monroe kom for at tage mig dertil. Din tante Mary boede der, og hendes mand var leder af en lille butik. Til tiden kom der et brev til din mor, hvori der stod, at hun skulle tage toget en bestemt dag til Juab – ti mil syd for Nephi – da fragtvognene ville være der for hende. En hel del af os gik med til stationen for at sige farvel til hende, men da toget ikke var ankommet, dannede vi en gruppe bag stationen. Da toget pludselig fløjtede, blev vi optaget af at give håndtryk og kysse farvel, og derefter gik vi om for at se hende stige på toget, men opdagede, at det allerede var kørt og var omkring 150 fod væk og hurtigt fik fart på. Som jeg husker det nu, var der ingen tårer over den del, men turen til Washington, Utah blev opgivet. Nogle dage senere kom vognene fra Monroe for at hente mig, og hun tog med mig for at besøge din tante Mary i et stykke tid.

Jeg tror virkelig, at denne drejning af begivenhederne var forudbestemt på flere måder, for en tur på det tidspunkt over omkring 200 mil på ujævne veje oven på fragtvogne, i den varmeste del af sæsonen til en varm egn, ville uden tvivl have været for meget for hende. Som det var, blev hun ret syg kort efter ankomsten til Monroe med det, der blev kaldt bjergfeber – en form for tyfus. Turen sydpå til Washington ville have taget mindst ti dage. Senere samme efterår vendte hun tilbage til Salt Lake for at søge arbejde. Jeg vil her nævne, at omkring tre år efter kom den samme unge mand til vores hjem, og vi var da i stand til at betale for hendes emigration fuldt ud.

Jeg blev i Monroe den første vinter, men tidligt næste forår, 1881, tog jeg med en gruppe fra Monroe ud til Castle Valley for at arbejde på konstruktionen af Rio Grande Railway Co.

Foråret 1882 så mig tilbage i Salt Lake, og selvfølgelig var det første, jeg gjorde, at opsøge den pige, jeg havde forlovet mig med. Ifølge hendes sidste brev til mig arbejdede hun på Valley House Hotel, som lå på hjørnet af West Temple og South Temple gaderne, hvor Interurban Passenger Station nu ligger. Men hvilken overraskelse der ventede mig der. Da jeg gik hen til receptionen og spurgte om en frøken Julia Bond, der skulle arbejde der, sagde receptionisten, at der ikke var nogen ved det navn, men foreslog, at det måske kunne være fru Julia Brixen, da hotelværtten lige var blevet gift, og hendes navn var Julia. De var dog begge ude, sagde han. En stor byrde blev løftet fra mine skuldre, da nogle venner, jeg opsøgte, kunne fortælle mig, at den, jeg søgte, kunne findes i hjemmet hos fru Emmeline B. Wells, hvor hun arbejdede.

Søster Wells' hjem lå der, hvor det nu ville være cirka nummer 235 på State Street. Jeg må sige, at Emmeline B. Wells og hendes datter Annie Cannon altid var meget venlige og betænksomme over for os begge, når jeg besøgte der, og de inviterede os frit til at føle os hjemme i deres fine dagligstue.

Fra deres hjem blev vi gift den 4. maj 1882. Vi blev gift i Endowment House, en bygning, der midlertidigt fungerede som et tempel, og som lå i det nordvestlige hjørne af Tempelblokken. Daniel H. Wells, ægteemanden til fru Emmeline B. Wells og en rådgiver i Det Første Præsidentskab, forestod vielsen. Et lykkeligt ungt par begav sig nu tilbage til søster Wells' hjem, hvor en fin bryllupsmiddag ventede os. Vi havde lejet og møbleret to små værelser på det, der ville være omkring nummer 330 West på 7th South, i det femte ward. Her begyndte vores fælles rejse gennem livet, og den varede i omkring fyrré år, indtil den skæbnesvangre dag – den 30. november 1922, Thanksgiving Day – hvor hun gik bort for at slutte sig til de fire børn, der var gået forud – Mary, Ruby, Alfonso og Daniel.

Sent på sommeren det år, vi blev gift, kom min egen mor og min bror Andreas med sin familie fra Danmark. Kort efter kom også min bror Niels og hans familie. Min far kom i efteråret 1883. Min mor var ikke skæbnebestemt til at leve længe efter det. Hun døde den 27. september 1886.

Far rejste nu til Monroe for at blive hos børnene der. Han blev hos dem i omkring fire år og vendte derefter tilbage til Salt Lake, hvor han blev hos os indtil 1903. Han var meget ivrig efter at besøge Danmark igen, så vi arrangerede, at han kunne gøre det. Han døde i Aarhus, Danmark den 12. september 1905.

Alle børnene i fars familie formåede at komme herover undtagen min ældste søster Lena, som døde i Danmark i 1874. Hun var ved bevidsthed til det sidste; vidste i hvert fald flere dage før sin død, at hun skulle gå bort. Hun døde fast i troen; hun kaldte mig til sin seng et stykke tid før hun døde og gav mig nogle rørende formaninger om at være en rigtig god dreng, være god mod mor og følge hendes råd. Derefter sagde hun, at hun ville nå Zion før resten af familien.

Din tante Karen er selvfølgelig stadig i Danmark, stadig boende der, hvor familien har boet i omkring tyve år, tror jeg. Hun har været enke i ganske mange år. Alle børnene i fars familie sluttede sig til kirken undtagen din onkel Niels, og han var ikke langt fra at gøre det i sine senere år, ligesom din tante Karen i Danmark. Hun var så tæt på at slutte sig til, at hvis vi havde haft yderligere to timer eller deromkring den dag, jeg sejlede fra Danmark, ville hun være blevet døbt. Hun gav udtryk for dette cirka to timer før dampskibet skulle sejle, men så ville jeg være gået glip af skibet. Jeg sagde selvfølgelig til hende, at det også ville glæde mig meget, hvis hun lod en anden ældste døbe hende. Jeg tror stadig, at hun vil komme med en dag.

Måske vil du være interesseret i at høre mere om dine forældres historie efter vores ægteskab. Jeg vil sige, at lige efter vores bryllup begyndte jeg at arbejde med et hold, der lagde skinner på det, der dengang var Utah Central Rail Road, syd for Salt Lake, og senere om efteråret samme år tog jeg til Castle Valley, nær Price, for at arbejde med at lægge skinner på det, der nu er Rio Grande Railroad Co. Da dette arbejde var færdigt, fik jeg en stilling som sektionsformand på samme strækning. Navnet på sektionen var Grassy Trail, 30 mil øst for Price, og din mor kom ud for at lave mad til stationsarbejderne. Vi blev der kun omkring otte måneder, for sent på sommeren kom der en frygtelig skybrud, som skyllede flere kilometer af jernbanesporet væk, og selskabet flyttede sporet til højere terræn. Vi tog tilbage til Salt Lake, og jeg begyndte på snedkerarbejde i omkring to år, hvorefter jeg begyndte at arbejde for P.W. Madsen Furniture Co., først i snedkerværkstedet og senere på kontoret som bogholder. Derfra gik jeg til Utah Stove and Hardware Co., også som bogholder. Der blev jeg i omkring syv år, indtil jeg gik over til det, der blev min livs hovedbeskæftigelse, nemlig rejsende sælger. I den stilling arbejdede jeg i omkring to år for Utah Stove and Hardware Co. og tre år for Marshall Wells Hardware Co. i St. Louis, Missouri; de var det næststørste engroshus for hardware i USA med 250 rejsende sælgere. Da krigen brød ud, blev det svært at sælge hardware i Utah fra østlige firmaer, så jeg gik over til George A. Lowe Co. i Ogden, Utah. Hos dem blev jeg, indtil jeg forlod dem for at tage på mission til Danmark den 11. februar 1925.

Det var ikke fordi, jeg følte mig specielt tiltrukket af arbejdet på vejene, men det gav bedre løn end kontorarbejde, og familien var nu blevet ret stor, og det at forsørge dem var et alvorligt problem, så jeg følte det var min pligt at tage imod jobbet.

Der var en tid, hvor familien, alt i alt, talte ellers; dette inkluderer bedstefar, som dengang boede hos os. Byrden ved at forsørge en så stor familie blev ret tung, det indrømmer jeg, og det var svært at se nogen lysning forude. Men en vidunderlig lille pige trådte nu frem. Denne lille pige var blevet en dygtig stenograf og maskinskriver, tjente en god løn og afleverede så glædeligt det hele til gavn for hele familien. Den lille pige var dig. Minderne om denne villige hjælp og dit offer er nu blevet et meget kært minde, der aldrig vil blive slettet eller falme. En dag og på en eller anden måde håber jeg at kunne tilbagebetale det.

Jeg er dog lidt foran min historie. Vinteren 1883-1884 flyttede vi ind i to værelser på første sal i det, der nu ville være nummer cirka 330 East på Fifth South Street. Huset står stadig, men er blevet ombygget noget.

En meget interessant begivenhed fandt sted der den 14. januar, omkring klokken 14, og det var, da du kom for at glæde vores hjem. Det viste sig at være en meget velkommen gave; du var et smukt barn, og du havde dengang mange beundrere.

Dengang blev der primært talt dansk i vores hjem, og du kunne tale det ganske flydende som barn. Vi var nu flyttet ind i Third Ward og boede på 723 State Street. Vi opmuntrede dig til musik, lod dig tage orgelundervisning, og jeg husker så tydeligt første gang, du optrådte offentligt i wardens kapel og spillede en smuk lille sonate ved en søndagsskolekoncert, hvis jeg husker rigtigt. Du var ganske lille dengang, men du overraskede mange. Forsynet har været venligt mod dig med mange talenter, og da du senere blev organist for søndagsskolen og ward, satte du virkelig dit præg med dit spil. Den unge søster Eardley, som vi kaldte hende, kunne fortælle os om flere søstre, endda fra 20th Ward, som kom til søndagsaftensmøderne specifikt for at høre dig spille dine sakramentale stykker. De var ikke komplekse stykker, du spillede, men meget sjælefuldt fremført. Jeg tror, "Meditation" var et af de stykker, du ofte spillede.

Børns spæde dage er vidunderlige dage for forældre, hvor de gemmer på mange søde minder, som ofte kan genkaldes i senere år. Det siges, at "hvis vi ønsker et rigtigt glimt af himlen, skal vi se på en baby ved sengetid, kigge ind i dens søvnige blå øjne og føle dens små bløde arme om din hals." Disse øjeblikke når ind i vores hjerter med musik, der er sødere end nogen symfoni. Du gav dine forældre mange sådanne hellige øjeblikke, og det gjorde selvfølgelig også alle de andre børn. De er en del af belønningen ved forældreskab, mere værd end guld og langt mere varige. Jeg husker også så godt, hvordan du og Nora som små tumlinger kom op for at møde mig, når jeg kom hjem fra arbejde, normalt et par gader væk fra hjemmet. På et tidspunkt, mens jeg stadig var et stykke væk fra jer, kom en ko ud på fortovet og gik hen imod jer, og jeg lagde mærke til, hvor forsigtigt du løftede Nora over grøften og begyndte at krydse gaden af frygt for koen, mens jeg løb så hurtigt, jeg kunne, for at berolige jeres frygt. Det afslørede dog en meget fin egenskab i dig, som var den mest glædelige del.

Jeg tror, jeg må minde dig om kælenavnet, du bar som barn, helt op til den tid, hvor du begyndte at gå til søndagsskole. Det var Tulla, og det var så kært for dine forældre også. Det var svært at give det op, men vi følte selvfølgelig, at det var vores pligt at gøre det til sidst.

Mens jeg er i et reminiscenshumør, må jeg nævne en hændelse fra den tid, hvor du arbejdede som stenograf for en engros træhandler, Smith, tror jeg, han hed. På samme kontorfløj var der en pensioneret træhandler ved navn Mason. Han, som var ateist, plejede nogle gange at drille dig med religion, og du fortalte mig, at du ikke vidste, hvordan du skulle svare ham. Jeg tror, jeg gav dig et lille hint, men på en eller anden måde kom du hjem en aften, meget glad for, hvordan du fik hævn over ham. Han havde lidt nedladende omtalt religion og troen på Gud som noget, der lå langt over ham, da du svarede ham sådan: "Hr. Mason, vi har en ko og en kat derhjemme, der er præcis i samme situation som dig i det emne." Nå, han lagde sig bare tilbage i sin svingstol og grinede højt, så de andre på kontoret kom løbende for at finde ud af, hvad der skete, og han måtte fortælle dem, hvordan du havde svaret ham.

Men sandelig, livet med sine skiftende scener er mangefacetteret. Storme og stilhed, lys og skygger, glæder og sorger, kampe og konflikter, med her og der en vundet sejr – alt dette synes at være vores skæbne i dette liv. Uden tvivl er det for det bedste. Hvis der ikke var nogen kampe at kæmpe, ville der ikke være nogen sejre at opnå. "Talent," siger Tysklands største digter, Goethe, "udvikles i stille tilbagetrækning; karakter i verdens kamp." Og Longfellow siger: "Ikke nydelse og ikke sorg er vores bestemmelse og vej, men at finde, at hver morgen finder os længere væk end i dag." Jeg føler mig lidt som John Locke, den fremragende engelske filosof, som ved 30 års alderen skrev: "Så snart jeg blev klar over mig selv i verden, fandt jeg mig i en storm, som har været indtil nu." Jeg klager ikke over, hvad jeg har været igennem, for jeg føler mig så sikker på, at der er en alvidende hensigt med det – at den store Mester Skulptør således arbejder på at frembringe et mere færdigt produkt, når jeg skal kaldes til at træde ind i den næste sfære af handling; for mere perfekt at blande de forskellige træk, der udgør den perfekte sjæl. På nogle områder har jeg måske været svag; hvis kampe vil udvikle disse, er jeg villig til at udholde dem; hvis nogle er for udtalte, og livets erfaringer vil tendere til at mildne dem, så lad det være sådan.

De år og de prøvelser og vanskeligheder, de har medført, har på ingen måde mindske min kærlighed til min Skaber, hverken til mine medmennesker, og jeg er mere end nogensinde taknemmelig for den store velsignelse, det er at have en ædel familie - en kone, børn og forældre. De kampe, der følger med at forsørge familien, har til tider måske overskygget de mere sande og varige værdier ved dette, men tiden vil komme, hvor jordens livs skrammel vil blive glemt, og de værdifulde ting vil blive husket for altid; når "gyldne kalker" vil stå først i al deres pragt.

Hver livsfase har sin mission og sine lektioner. Barndommen er perioden for at pleje de mest hjælpeløse væsener, der er født ind i denne verden, men som er bestemt til at nå de højeste højder. Derefter følger den imitative fase, hvor de skal kopiere alt, hvad de ser deres forældre og andre gøre; så kommer den nysgerrige periode, livets forår, såbedet, hvor der skal tages omhu for, at udvalgte frø bliver plantet. Derefter kommer en livsperiode med mere alvorlig disciplin og skolegang og udviklingen af værdige vaner både i tanke og handling. Så kommer perioden, hvor fulde ansvar lægges på vores skuldre, og vi kaldes til at møde de kampe og vanskeligheder, der hører til jordelivet, en tid til modning af frø, der blev sået tidligere - alt sammen for at rundet en karakter, der vil reflektere ære over Ham, der sendte os hertil. Selv alderdommen eller den meditative periode kan have mere at gøre med den endelige færdiggørelse af den perfekte karakter, end vi måske kan indse, og dette kan blive klarere for os i fremtiden. Jeg nærmer mig nu denne fase, eller skal jeg sige, at jeg er lige i den; men jeg håber, det ikke vil være en periode uden gode gerninger eller værdige impulser.

Det var din søster Mary, der var den første til at forlade familiens hjem. En hændelse i hendes liv har efterladt et vidunderligt sødt minde i mit hjerte. Det var en bestemt sommereftermiddag i 1902, da jeg vendte tilbage fra en forretningsrejse, hvor jeg på det tidspunkt var rejsende sælger for Marshall-Wells Hardware Co.; efter de sædvanlige hilsner bemærkede jeg en hviskende samtale mellem din søster Mary og mor over ved komfuret i køkkenet. Så kom hun, Mary, med lette skridt og et strålende ansigt hen til mig og løftede et lille stykke papir op og sagde: "Se, hvad jeg har her, far." Det var hendes første tiende kvittering. Jeg roste hende for det. Hun var blevet ivrig efter at tjene lidt penge selv i sommerferien og fik et job på den anden side af gaden i et par uger, for hvilket hun blev betalt \$6,00. Det var hendes første tiende kvittering, og det viste sig at blive hendes sidste, for med efteråret kom sygdommen, der var så dødelig dengang, tyfus, og tog hende væk. Som det altid er tilfældet, når nogle af vores kære tages fra os, vender vi tilbage til scener i deres liv, der er kære for vores hukommelse og som giver os mest trøst. Den ovenfor nævnte hændelse overstrålede langt enhver, jeg kunne huske dengang eller nu. Det handlede ikke om beløbet, men om det smil, der lyste i hendes øjne, de sammenpressede læber, der indikerede en intens indre glæde - og forældre kan altid se på deres børns ansigtstræk, hvad der virkelig giver dem ægte indre glæde - de dimplede kinder og de lette, trippende fødder, da hun kom for at give mig sin tiende kvittering. Hun var kun fjorten år gammel på det tidspunkt. Mange år er gået, siden hun forlod os, men jeg tror ikke, der er gået mange dage uden en mere eller mindre hastig genkaldelse af hendes søde liv. Tårer af dyb sorg flød, da hun forlod os. Tårer strømmer stadig så ofte, når jeg husker hende, men nu er det glædestårer. Mindet om denne hændelse kan ikke købes for nogen pris; jeg ønsker at bevare det for altid. Når jeg møder hende igen i det hinsides, vil jeg gerne trykke hende til mit hjerte og hviske til hende: "Du vidste aldrig, min lille pige, hvilken glæde og trøst denne hændelse har bragt til din far." Det demonstrerer den åndelige side af tiende loven. Engang, et sted, vil det blive indset, og store velsignelser og trøst vil komme til dem, der med villige hjerter adlyder den.

For mange mennesker kan tiendeloven synes at være en strengt verdslig lov, og alligevel siger Herren: "Alle ting er åndelige for mig, og jeg har aldrig givet jer en lov, der var temporal, hverken til nogen mand eller til menneskenes børn." Den åndelige aspekt af loven er dens væsentlige del. Jeg kan ikke lade være med at tænke, at hun modtog en strålende velkomst, da hun trådte ind på den anden side af sløret.

Tiden har efterladt en smuk glorie omkring hendes minde, som konstant vokser. Det samme gælder for alle de andre, der har forladt familiens hjem.

Hun, Mary, var højt begavet musikalsk. Jeg husker så godt en dag, hvor jeg kom hjem til frokost, og mens jeg passerede stuevinduet, hørte jeg, hvad jeg troede var Emeline, der spillede "Clayton's Grand March" på orglet. Jeg gik straks ind i rummet for at lykønske hende med hendes spil, og se, det var Mary. Hun havde ikke haft nogen musikundervisning, bortset fra hvad Emeline havde lært hende. Stykket var ikke særligt let.

En anden velkendt hændelse fra hendes spæde dage vil jeg berette om. Mor må have været sent på den med at afvænne hende fra brystet, for på det tidspunkt, jeg taler om, kunne hun sige ret mange ord på dansk. (De ældre børn lærte først at tale dansk.) Mor fodrede hende med noget ganske varmt grød med en teske. Mary vendte sig om og så så alvorligt ind i mors øjne med et "det var varmt" og vendte straks tilbage til brystet. Hun gentog dette flere gange til stor fornøjelse for både mor og mig.

Ruby var den næste, der forlod os, tre år efter Mary. Hun var på det tidspunkt femten år gammel, stor for sin alder og vejede 100 pund; hun var tilsyneladende et perfekt eksempel på robust sundhed; hun var højere end både Emeline og Nora, ja, endda hendes mor, men den samme sygdom, tyfus, tog hende også.

En meget behagelig hændelse fra hendes liv vil jeg nu berette om. Det var under skoleferien om sommeren i 1905, tror jeg; hun havde deltaget i professor Evan Stephens' sangklasser i Tabernaklet for børn. En eftermiddag, efter hendes tilbagevenden fra en af disse klasser, bad mor og jeg hende om at synge et af de stykker, hun havde lært; uden den mindste tøven sagde hun "okay" og satte sig straks ned på en stol nær døren til køkkenverandaen, mens mor stod på den ene side af hende, og jeg på den anden side, mens hun sang "The Lost Chord" hele vejen igennem. Hun sang det godt, og det efterlod et varigt indtryk. Hun var uden tvivl den mest lovende af alle børnene som sanger. Hun sluttede sig til wardens kor et stykke tid før hun døde. Jeg tror, jeg kan sige, at både hun og Mary besad fremragende talenter; den ene som sanger, den anden som musiker.

Når jeg siger dette, er jeg ikke uvidende om de talenter, som de andre børn har vist. Jeg vil her nævne, at Emeline i mange år var organist i Third Ward og meget anset for sit sjælfulte orgelspil. Så meget, at visse personer i warden kunne fortælle mig om folk fra andre wards, selv så langt væk som 20th Ward, som kom til vores søndagsaftensmøder for at høre hende spille sakramental musik under sakramentets uddeling. Jeg indrømmer gerne, at det også påvirkede mig. Vi var velsignet med et skønt tonet orgel på det tidspunkt, og hun udnyttede det bestemt til det fulde.

Til alle børnene vil jeg sige: Dyrk frit de talenter, som Vor Far i Himmelen har velsignet jer med på disse områder, og opmuntr jeres børn til at gøre det samme. For hvis I gør dette og generøst bruger dem i Herrens tjeneste og til at glæde hjertet hos menneskeheden, har I Herrens løfte om, at Han vil give jer meget mere i den kommende verden. For mig er et himmel uden sang og musik simpelthen utænkeligt.

Nu tilbage til Rubys liv. Hun var virkelig en vidunderlig pige – selve personifikationen af kærlighed og hengivenhed, og det fra babyårene til graven. Mens hun stadig var en ammende baby, dannede hun vanen med at gribe fat i begge vores ører, når vi lagde os ned ved hende i sengen for at få hende til at sove, og hun ville holde fast, indtil hun rent faktisk faldt i søvn. Hvis vi forsøgte at snige os væk for tidligt, ville hun uundgåeligt gribe fat om os hårdere og trække os ned på hendes bryst. Selv den dag, hun døde, viste hun denne samme egenskab, for når vi bøjede os lavt for at hviske eller tale med hende den dag, ville hendes svage arme og hænder strække sig op for at gribe fat i vores ører og trække os ned til hende.

Det var kun kort tid efter hendes bortgang, at din mor en dag kom hen til mig og, fyldt med en indre glæde, sagde, at hun nu var forsonet med hendes (Rubys) død, for nu var de to piger, der var så knyttet til hinanden i livet, sammen igen. Måske, sagde hun, var det Mary, der havde bedt hende over til den anden side, så de kunne være sammen igen.

Det var omkring den tid, da vores nærmeste nabo, Frank J. Hewlett, fortalte mig en rørende hændelse. Han

var på det tidspunkt byrådsmedlem. R.P. Morris var borgmester i byen og havde også mistet en datter på omkring 17 år til tyfus. Hr. Hewlett deltog i begravelsen og fik som æresbærer lov til at køre i den samme vogn som den læge, der havde behandlet pigen under hendes sygdom. På vej til kirkegården fortalte lægen dette: "Pigen havde faktisk passeret krisen, og fra en læges synspunkt burde hun gradvist være blevet bedre, men hun blev bare ved med at hænge ved uden nogen forbedring. Jeg havde en konsultation med hendes far om, hvad vi kunne gøre for at hjælpe hende. Faren sagde: 'Hvordan ville det være at fortælle hende om en plan, jeg har i tankerne, nemlig at så snart hun er rask nok, sende hende til New York for at studere musik under en rigtig god lærer' - pigen var meget glad for musik. Jeg gik hen til pigen og sagde: 'Min lille pige, vi er alle så ivrige efter, at du skal blive rask; du kan ikke forestille dig, hvilken overraskelse din far har til dig. Så snart du er rask nok, vil han sende dig til New York for at studere musik under en rigtig god lærer.' Pigen så på mig og svarede med en svag stemme: 'Doktor, jeg vil ikke blive rask.' 'Nå, hvad er der galt med, at du ikke vil blive rask?' Hun svarede: 'Jeg så mor forleden aften, og jeg talte med hende; jeg vil hen til hende.' Så indså jeg," sagde lægen, "at vi stod over for en vanskelig situation." Hun døde. Hendes egen mor var død nogle år tidligere.

Præsident Brigham Young siges engang at have sagt, at han havde set nok til et liv på den anden side til, at det til tider var svært at samle nok tro til at ønske at leve videre i kød og blod.

Nå, når jeg igen møder de to piger, der er så kære for mig, på den anden side, forventer jeg fuldt ud at finde, at de har øget deres talent for sang og musik og at jeg bliver fristet til at bede Ruby synge "The Lost Chord" for mig igen, og Mary til at akkompagnere hende, hvis de har musikinstrumenter derovre, hvilket jeg elsker at tro. Efter at have hørt Ruby synge det så godt den sommerdag, er det blevet helligt for mig, især de sidste to linjer: "Og det kan være, at det kun i himlen, jeg skal høre det storslåede Amen."

eg kan oplyse, at efter min hjemkomst fra min mission til Danmark oversatte jeg ordene til "The Lost Chord" til dansk og sendte dem sammen med musikken til Missionskoret i København, og det ser ud til at have taget dem med storm. Jeg har også oversat en række andre sange til dansk til gavn for de hellige, såsom: "Oh it is Wonderful," "Abide With Me," "The Lord is my Shepherd," "The Sweet Story of Old," "Aloha," "Come Unto Me," "Hosanna," "When the Swallows Homeward Fly," "The Stranger from Galilee," "Sing Me to Sleep," "Mother McChree," og en eller to andre, tror jeg.

Alphonso var den næste, der døde. Det er igen svært at fuldt ud beskrive skønheden i hans karakter og væremåde. Så venlig og tålmodig. Han døde den 23. februar 1914. Hvad angår hans sygdom, var det desværre, så vidt vi kan se, at lægen, der behandlede ham, Dr. Harding, fejlagnostiserede det som tuberkulose i nyrerne og holdt fast i denne diagnose i så lang tid. Til sidst, da han blev opereret på LDS Hospitalet, viste det sig at være kræft, og derefter var det for sent til hjælp. Lægen rådede os så stærkt til ikke at lade ham vide, at det var kræft. Han led meget af smerter, men forsøgte så hårdt at skjule det for mor, fortalte han mig engang, for han kunne se, at det gjorde ondt på hende, når hun bemærkede det på hans ansigt.

Nogle få dage før vi tog ham til hospitalet, sagde han til mig, at hans smerter var ret alvorlige, men han forsøgte så hårdt at skjule det for mors skyld, for han kunne se, at det gjorde ondt på hende. Han syntes at få noget lindring fra varme bade, så en aften, da jeg gik med ham til badeværelset for at hjælpe ham, sagde han til mig: (Dette var virkelig efter han var blevet sendt til hospitalet og derefter sendt hjem, da de ikke kunne gøre noget for ham.) "Er der nogen håb for mig, far, eller er det bare et spørgsmål om tid?" Det var et svært spørgsmål for mig at besvare, men jeg måtte svare ham og sagde, at det var ret alvorligt, men vores håb var i vores Himmelske Far, og vi ville aldrig opgive ham i vores tro og bønner, så længe der var liv, og biskoppen (Sheets) var også så god, og han var en stor trøst, og så trofast til at komme og give ham sin velsignelse. "Men," sagde jeg, "hvis det er sådan, at Herren ønsker, at en fra familien skal arbejde på den anden side, så er jeg villig til at gå, hvis han vil skåne dig." "Nej, far," sagde han, "jeg vil ikke have, at du tænker på det; familien er stor, og de har brug for dig til at forsørge dem, du kan gøre det bedre end jeg kan; jeg er ikke bange for at dø." Det var modige ord, og han mente det, især for en af hans alder. Han var

virkelig en vidunderlig dreng, så munter på trods af sit lidt. Sygeplejerskerne blev hørt på hospitalet, mens de fortalte hinanden, at de godt kunne lide at tage sig af ham. En dag, da jeg var alene med ham på hospitalet, sagde han sådan her: "Ved du, far, at der er så mange, der mener, at deres lod er så hårdt, fordi de skal arbejde med spade og skovl i grøfter og sådan noget, eller som den mand dernede, der sidder fast med en stor last kul" (han kiggede på en vognmand nede på gaden, der sad fast med en last kul), "men jeg ville gerne bytte med dem." Så efter en pause sagde han: "Hvis jeg dør, så er kyllingerne mors. Han ejede nogle Andalusiske kyllinger, som han var så glad for – det var alt, hvad han ejede, men disse skulle være hendes. Hvordan jeg havde lyst til at kramme ham hårdt, men jeg kunne ikke på grund af hans tilstand.

Om aftenen, da han døde kort efter midnat, havde jeg bragt en frisk ørred fra Robert's Hotel i Provo til ham, og Nora tilberedte den for ham, men han smagte kun på den. Hans tunge var lammet, og han kunne kun sige "Oah", når han mente Nora, for når der var sygdom i familien, var Nora altid der for at gøre sit bedste.

På grund af den svære smerte og den høje spænding, han var under, holdt han altid sine knæ trukket op højt i sengen, men nogle timer før han døde, som jeg og andre stod ved hans side og så på ham så tæt, slappede han pludselig af, lod sine knæ falde ned, løftede langsomt sine hænder fra siderne, foldede dem som et lille barn, der siger sin aftenbøn, lod dem falde ned på sit bryst, og sådan lå han til det sidste. Ude af stand til at tale, tog jeg dette som et tegn fra ham om, at han var i hvile, fri for smerte, og en så fredelig ro sænkede sig over ham.

Hans bortgang var så stille. Om ham kunne vi godt sige: "Sovende, troede vi, at han var død, og død, troede vi, at han sov." Med ham døde en af de ædleste blandt de ædle. I en åbenbaring i doktriner og Pagter 42:46 siger Herren: "Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden, for den skal være sød for dem." Jeg tror fuldt og fast, at døden var sød for ham.

Jeg undrer mig nogle gange over, hvorfor der er så meget smerte i denne verden, og om det har en mission, som vi ikke kan forstå fuldt ud her, nemlig at forberede os til en bedre opstandelse, eller forberede os til bedre at påtage os rollen som "Frelserne på Zion" over for nogen, der er meget kære for os – jeg undrer mig bare over, om sådan noget ikke kan være den skjulte mission for smerte.

Hvorfor en som ham skulle gennemgå så meget lidelse, kan måske ikke være så let at forstå på denne side af sløret. En siger: "Skønhed synes at være født af lidelse, og visdom er sorgens barn." Den skønhed, der her tales om, refererer tydeligt til sjælens skønhed. Om Frelseren siger Paulus: "Selvom han var en søn, lærte han dog lydighed ved de ting, han led," hvilket får os til at tro, at gennem lidelse nåede han større højder af sublim karakter, end der kunne være opnået uden.

Alphonso var ret glad for at fortælle historier med en humoristisk drejning; en vil jeg fortælle: En gruppe bønder begyndte at fortælle om deres problemer med deres uartige drenge, og flere meldte sig ind i snakken. Endelig sagde en: "Hvis jeg havde en dreng, der aldrig kom i nogen form for ballade, ville jeg tage ham til en læge for at finde ud af, hvad der var galt med ham."

Din bror Dan (Daniel) døde i Frankrig den 4. august 1918 på et felthospital fra de sår, han fik på slagmarken ved Chateau Thierry. Ifølge en rapport døde han få timer efter at være blevet såret. Han havde lidt af granatskader og gas, så hans kaptajn beordrede ham tilbage til felthospitalet for at få nogle dages hvile og genopretning. Der fik han en god middag og morgenmad, og en god nats søvn, og han følte sig meget bedre, så han besluttede at gå tilbage til sin enhed, hvor han var sergent. Afstanden var kun omkring en halv mil. På vejen blev han tilsyneladende ramt af en eksploderende granat, blev samlet op nær et rør af en ambulance og taget tilbage til felthospitalet. I et brev fra hans løjtnant til os var han venlig nok til at sige, at "blandt dem i kaki var der ingen, der var modigere end ham."

I løbet af sommeren 1918 modtog vi et brev fra ham, hvori han skrev, at han havde længtes efter at høre fra hjemmet, men ikke havde fået nogen beskeder i flere måneder, indtil den dag, hvor der så kom en hel

pakke med breve, også en julepakke, og det var en dejlig gave, sagde han, (Nora havde pakket den) og det fik ham til at føle sig så godt tilpas. Han nævnte, at han havde haft nogle fantastiske oplevelser, været på tre store slagmarker, men han kunne ikke skrive mere om det i det brev. "Senere kan jeg måske skrive mere om det," sagde han. Det brev kom aldrig.

Det skyldtes ikke nogen forsømmelse fra vores side, at breve ikke nåede ham regelmæssigt, for det synes mig, at jeg skrev til ham og Verdi omkring en gang om ugen. Din mor ledsagede mig på mine bilture ret regelmæssigt den sommer, som hun havde gjort i tidligere somre, for disse ture syntes at passe hende så godt, da hendes helbred ikke var det bedste. Jeg ville skrive hovedparten af brevene, og hun ville altid tilføje et par linjer og sin underskrift.

Da jeg havde de to drenge, Dan og Verdi, i Frankrig, var jeg meget omhyggelig med altid at efterlade et ruteark, der viste, hvor jeg ville være hver dag i ugen, når jeg forlod hjemmet på mine almindelige bilture. Således var jeg planlagt til at være i Delta en eftermiddag i en bestemt uge i oktober (1918). Ingen besked hjemmefra, men den aften så jeg ham så tydeligt i en drømmevision komme imod mig, jeg lagde mine arme om ham og sagde: "Du har set noget af verden nu, min dreng, har du ikke?"

Med dette vågnede jeg op, og drømmevisionen sluttede. Tidligt om morgenen kørte jeg over til Monroe, og den første person, jeg mødte der, var din tante Mary, og de første ord, jeg sagde til hende, var: "Søster, jeg så Dan i nat og talte med ham; jeg undrer mig over, hvad det betyder?" Hun så bekymret eller nervøs ud over noget, men fortalte mig ikke, hvad det var. Næste morgen begyndte jeg at køre hjem, da konferencen var på vej, men jeg arbejdede i handelen i Richfield og Salina. Mens jeg var i Salina, kom toget fra Salt Lake ind, så jeg kørte ned og købte en Morning Tribune, lagde den i min pakke og kørte over til gården i Gunnison, med hensigt om at blive hos lejerne over natten. Jeg spiste middag med dem og satte mig derefter ned for at læse Tribune. Der på bagsiden var hans billede med en beretning om hans død i Frankrig. Så forstod jeg, hvorfor jeg havde set og talt med ham i drømmevisionen natten før. Da jeg så beretningen i avisen, brød jeg helt sammen og måtte gå ud til bilen og græde.

Folkene derhjemme havde sendt et hastende langdistanceopkald til Delta telefonkontoret for at finde mig og få mig til at ringe hjem. Jeg var i byen, men opkaldet nåede mig aldrig.

Jeg lærte senere, hvorfor tante Mary var så nervøs den dag, der henvises til ovenfor. Hun havde netop modtaget et brev fra søster Ane i Canada, hvori der stod, at hun havde fået et brev fra sin søn, som også var i Frankrig, og som havde bemærket på opslagstavlen, at hans fætter Dan var blevet alvorligt såret, og hun ønskede at vide, om hun, hans mor, havde hørt noget om udfaldet. Det var grunden til, at hun bekymrede sig så meget den dag og ikke ville fortælle mig det. Det ville synes, at kommunikationssystemet på den anden side er hurtigere end vores meget rosedede system hernede.

Jeg kørte hjem samme aften fra Gunnison; dette var torsdag - konference, og templet var lukket indtil mandag, men jeg var der præcist mandag morgen med de nødvendige papirer og tog endowment for ham. Jeg kunne ikke tænke på noget, han hellere ville have, at jeg skulle gøre for ham. Efter hans død glædede det mig meget at modtage et brev fra en veninde fra Mountain Home, Idaho, hvor han var, da han meldte sig til tjeneste i Frankrig. I brevet skrev hun: "Han var ligesom en storbror for mig."

En hændelse fra hans liv vil jeg nu berette om. Han blev alvorligt syg, også af tyfus, da han var omkring 14 år gammel. En aften, da krisen nærmede sig, var det min tur til at holde vagt med ham. Læge Wilcox kom meget sent om aftenen, det må have været omkring kl. 23, og efterlod nogle hjertepiller, som skulle gives ham i løbet af natten. Jeg kunne se, at han anså hans tilstand for meget alvorlig, for han ændrede instruktionerne flere gange frem og tilbage og sagde til sidst, at jeg skulle give ham en hver 3/4 time, som jeg husker. Mod morgenen skete der en alvorlig forværring; sengen rystede voldsomt fra den høje spænding af feberen, der var over ham, og min angst var intens. Vi havde haft ældste til at komme tidligt på aftenen for at give ham velsignelse, men det så ud til at være uden virkning. Den befaling, som Frelseren

gav sine disciple nær slutningen af sit liv: "Heil de syge, rens de spedalske, væk de døde; frit har I modtaget, frit giv," kom så levende over og over, indtil jeg til sidst fik mod til at lægge mine hænder på hans hoved og i Jesu Kristi navn irttesætter ødelæggeren og beordre ham til at forlade, og sundhed og styrke skulle vende tilbage til drengen. Så snart jeg var færdig, faldt en stor mørke over mit sind og skræmte mig så meget, at jeg straks faldt på knæ og fortalte Herren i bøn, at hvis jeg havde fejlet, og måske ville han, Herren, have ham, ville jeg underkaste mig Hans vilje. Men det skulle ikke være, for der skete straks en forbedring. Dr. Wilcox kom kort efter dette, meget tidligt om morgenen, før nogen var oppe undtagen mig selv. Da jeg åbnede døren for ham, hastede han forbi mig uden at sige et ord, op til sengen, greb drengens håndled og mærkede hans pande, og så vendte han sig mod mig med: "Herren var barmhjertig mod dig i nat." Jeg forstod. Det var et ægte mirakel. Mine bekymringer forsvandt hurtigt; lignende tilfælde er ikke så sjældne. Abraham nævner, at der på et tidspunkt "kom en stor frygt af mørke over ham." Frelseren i Gethsemane; profeten Joseph Smith i den hellige lund, og vores elskede præsident Grant, som i flere måneder efter han var blevet ordineret som apostel, blev forfulgt af en ond ånd, der forsøgte at tvinge ham til at trække sig som apostel. Vi lærer at skelne mellem onde ånder og gode ved sådanne oplevelser.

Til mor kom et hårdt slag, da hun var lidt over 50 år gammel. Hun fik et slagtilfælde, som betydeligt forringede hendes helbred indtil hendes endelige frigivelse på Thanksgiving-dag, den 30. november 1922. Jeg føler dog en vis tilfredshed nu ved at genkalde de mange ture, vi havde sammen efter slagtilfældet i vores Ford Coupe. For, og du ved, hun følte sig altid så meget bedre, når hun kunne være ude i det åbne, rejse rundt i landet, og da jeg dengang var rejsende sælger, havde jeg hende med på så mange ture, næsten over hele staten, fra Preston, Idaho i nord til St. George, Utah i syd. I flere år var hun med mig på denne måde hver sommer, og hvor hun elskede at besøge tante Mary og onkel Niels i Monroe. De sidste par år før hun døde, var hun for svag til at rejse.

Jeg var i Ephraim omkring slutningen af november 1922, da jeg blev kaldt til den langdistance telefon, og Nora fortalte mig, at jeg hellere måtte komme hjem nu. På få minutter fik jeg bilen fyldt med benzin og olie og kørte af sted med kun et stop, som var i Provo for mere olie og vand – og på 4½ timer var jeg hjemme. Aftenen før hun døde, bragte jeg patriark Keddington hjem til at give hende en patriarkalsk velsignelse. Han gav hende en så fin velsignelse og sagde til hende, at når hun kom til den anden side, ville hun få privilegiet at se Frelseren. Efter han var gået, mindede jeg hende om dette løfte, og hun sagde: "Og min Himmelske Far også." Det var de sidste ord, vi hørte fra hende, og som vi kunne forstå. Jeg har ingen tvivl om, at Mary, Ruby, Dan og Alfonso, dine brødre og søstre, var der for at tage imod hende med en kongelig hilsen. Hun var en sand mor, dybt hengiven til alle børnene. På en eller anden måde tror jeg, hun så smukkeste ud i sin kiste, da vi til sidst trak det hvide slør over hendes ansigt og lukkede låget over hendes jordiske rester. Hun blev begravet fra vores hjem på 467 So., 13. East St., 33rd Ward, Salt Lake City.

"Til hende, der gjorde livets morgen så sød, er dagen stadig duftende."

Så ofte hørte vi hende sige i sine sidste dage: "Jeg er så træt, træt," en indikation af, at hjertet selvfølgelig gav efter. Det må have været en sød frigivelse, og en glædelig modtagelse, der ventede hende. Jeg kan ikke sige, at mit liv har været særlig nemt, men jeg har haft mange reelle tilfredsstillende oplevelser alligevel, og mens jeg har været på mange lange ture til Vernal og andre steder, har jeg altid følt en vis glæde ved at tænke på, at de små derhjemme kunne være i et varmt og komfortabelt hjem i det mindste. Og hvis jeg på disse ture ofte måtte stå op kl. 3 eller 4 om morgenen, med termometre der viste helt ned til 20 grader under frysepunktet og rejse 20 miles før morgenmaden, ville jeg uundgåeligt tænke på hjemmet – jo koldere det var, jo mere ville jeg tænke på hjemmet. I de tidligere dage måtte vi rejse i åbne hvidtopvogne, som vi kaldte dem. Senere, da biler kom i brug, kunne vi selvfølgelig rejse med mere komfort, medmindre vi selvfølgelig sad fast i vejen.

Nu er børns barndomsdage forbi, og mine dage er i høj grad blevet til meditationsdage, men jeg håber stadig at kunne være til tjeneste i mange dage endnu i en værdifuld sag. Men i erindringen vandrer jeg så ofte tilbage og husker de små med deres uskyldige, bekymringsløse pladder og latter, når de klatrede op på

mine knæ, trak i mit hår eller stillede spørgsmål eller bad om en historie. Det synes nu som musik, og sødere end nogen symfoni skrevet af mennesker. Den konstante kamp og angst for, hvordan jeg skulle forsørge dem, har måske i et vist omfang forhindret mig i at udnytte betydningen af det fuldt ud, men nu er modgangene og kampene gradvist ved at falme fra sindet, men minderne om de gyldne øjeblikke forbliver. Hvis jeg i de dage ikke altid viste den største påskønnelse af nogle virkelig fine børn, var det ikke på grund af mangel på kærlighed til dem, og denne kærlighed er ikke blevet svækket af årene, og det skal den heller ikke.

Før jeg forlader perioden, hvor børnene alle var hjemme, må jeg fortælle en hændelse, der er karakteristisk for tiden. Det var, som du vil huske, en fast skik at tage alle børnene med til Tabernaklet en søndag eftermiddag, babyen i barnevognen, og de ældre gik. En bestemt eftermiddag, på vej dertil, mistede mor overblikket over dig og Nora, og hun var en smule bekymret, indtil vi indhentede jer ved Tabernaklet. Hun skældte lidt ud på jer for det, indtil Nora sagde: "Men mor, da vi passerede Walker Bros. hjørnet, begyndte nogle mænd at tælle: en, to, tre, fire, fem, seks; og vi kunne ikke lide det, så vi gik." Nå, men der var alligevel mange gode mennesker, der bemærkede, hvordan vi næsten kunne fylde en af bænerne derinde, og de komplimenterede os for det. Nogle af børnene kunne falde i søvn under gudstjenesten eller blive trætte, men en sodavand eller en is efterfølgende, eller en pose kager ville kompensere for det.

Jeg har endnu en lille historie at fortælle, men denne kommer fra din egen familiehjem, men den er for god til at gå glip af. Jeg besøgte dig i dit hjem på Windsor St., og mens jeg sad i dagligstuen, hørte jeg dig derude i køkkenet, hvor du spurgte Alvin og Ruby (som dengang var meget små) om, hvem der havde skåret et hul i dækkeservietten, som du lige var blevet opmærksom på. Begge nægtede at have gjort det. "Nå," sagde du, "en af jer må have gjort det, for I ved godt, at mor ikke ville gøre det, og babyen kunne ikke gøre det, og her er det." De begge holdt fast, så du sagde til dem: "Jeg vil fortælle jer, hvad I skal gøre; I to går udenfor og leger, og så kommer I tilbage til mor om lidt, og så taler vi om det igen." De gik af sted, og jeg tror, de knap nok nåede mere end lige uden for køkkendøren, før en af dem var tilbage og trak dig op i et hjørne bag forklædet, så jeg ikke kunne se dig, og sagde: "Mor, det var mig, der skar det, men jeg mente det ikke, jeg skar bare noget papir med en saks, og saksen gled, jeg mente det ikke." "Nå," sagde du, "jeg er så glad for, at du kom tilbage og fortalte mig sandheden om det, jeg vidste bare, at du ville, når du havde tid til at tænke over det." Så gik et lykkeligt barn af sted. Jeg syntes, du håndterede det helt rigtigt.

Og kan du huske, da Julia som lille kom løbende ind og skreg, fordi en hveps havde stukket en af hendes fingre? Da du havde kysset smerten væk, og tårerne var stoppet, sagde hun: "Den ting troede, den var smart, gjorde den ikke?"

Det var den 11. februar 1925, at jeg rejste på min mission til Danmark, og den 13. maj 1927, da jeg forlod København for at vende hjem.

To gange i mine tidligere dage havde jeg modtaget kald til at tage på mission, men i begge tilfælde havde biskopperne, der præsiderede over de ward, vi boede i, været imod det på grund af den store familie, og de var uden tvivl berettigede i det. Jeg havde altid haft et stærkt ønske om at tage på mission, når der kom en passende lejlighed, så nu hvor familien blev mindre igen, og nogle blev gift, rådede jeg med biskoppen (Fosgreen) om det, og som et resultat kom der hurtigt et kald fra præsident Grant om at tage til Danmark. Biskoppen havde virkelig spurgt mig, hvor jeg ønskede at tage hen, og jeg gav mit første valg som Californien og mit andet valg som Danmark. Jeg bad ham ikke at nævne dette, da jeg var villig til at tage, hvorhen jeg blev sendt. Jeg modtog en patriarkalsk velsignelse fra patriark Keddington, lige efter jeg havde talt med biskoppen om at tage af sted, hvor han sagde, at jeg skulle tage til Danmark, og kaldet fra præsident Grant sagde Danmark, så til Danmark gik jeg. Jeg er ikke et sekund ked af, at jeg tog derhen.

Lad det ikke antages, at en mission er en konstant rundtur af glæde og fornøjelse; sådan er det ikke, og jeg så heller ikke efter sådan noget. Mange vanskelige problemer opstår, der skal løses, kolde modtagelser og afvisninger, bekymringer af forskellige slags. Men når det udføres med ydmyghed og alvor, motiveret af

kærlighed til Gud og medmennesker og med et bønfyldt hjerte, bringer det også den mest varige glæde og tilfredsstillelse, for mig den største, jeg endnu har oplevet i livet. At være vidne til glædestårerne, der rullede ned ad kinderne på dem, der har modtaget vidnesbyrd i deres hjerter fra Gud, eller som har modtaget mirakuløse manifestationer af Hans magt og godhed, er belønningen for alle de hårdheder og ofre her, og hvad angår det, der kommer. Jeg fik lov til at være vidne til begge dele.

Den første, jeg opsøgte, efter at jeg ankom til Aarhus, Danmark, var min søster, din tante Karen, som boede på Guldbergsgade 41, Aarhus. Det var næsten 50 år siden, vi havde set hinanden. Hun havde også en række drenge og piger der, de fleste af dem gift. Hun havde virkelig en fin familie, og de behandlede mig alle godt. Vi arrangerede hurtigt en tur til vores gamle hjemsted i Sleth, cirka 4 miles syd for Aarhus. Jeg må sige, at det nu er et smukt sted, og jeg indså det mere nu end dengang, jeg var der som dreng. Der havde jeg drømt ungdommelige drømme om en fremtid fyldt med intet andet end succes og lykke, en fremtid fri for bekymringer og sorg.

Da jeg nærmede mig det kære gamle hjemsted, var det på en eller anden måde svært at fordrive tanken om at møde de samme velkendte ansigtstræk fra for femoghalvfjerds år siden. Men da totalt fremmede ansigtstræk og stemmer hilste på mig, mistede jeg hurtigt interessen, selvom vi selvfølgelig brugte noget tid på at besøge de velkendte steder i haven og marken, samt de værelser, hvor vi havde tilbragt så meget af vores tid i vores yngre dage. En familie ved navn Sindergaard ejer det nu.

Politisk er landet socialistisk, men hvad jeg ville kalde en højere form for socialisme. Der gøres meget for at sørge for ældre, invalider, enker og arbejdsløse, samt for læge- og hospitalsbehandling for dem, der bliver syge. Personligt føler jeg, at jeg må rose landet for dette, og jeg tror, det er en velkendt kendsgerning, at Danmark og hele Skandinavien i øjeblikket (1933) har lidt mindre under denne frygtelige depression end nogen anden civiliseret nation. De begynder dog at mærke depressionen mere nu.

En meget glædelig hændelse fra min mission vil jeg nu berette om: Kort efter at jeg nåede mit arbejdsområde i Aarhus, blev jeg kaldt til at præsidere over Esbjerg-grenen; jeg blev der i næsten et år; derefter blev jeg kaldt tilbage til at præsidere over Aarhus-distriktet, som var det største distrikt i den danske mission. Men vi havde også det største antal missionærer, generelt omkring sytten, mens der kun var omkring 27 i hele missionen. Blandt medlemmerne i Aarhus var der en ung konvertit, søster Jenny Moller, i starten af tyverne, men så trofast til at komme ind hver måned med to kroner i tiende, hvilket jeg ville tro var en ærlig tiende, selvom det i vores penge kun ville svare til omkring femoghalvfjerds ører.

I den efterfølgende sommer, juni 1926, kom hun op til kontoret meget nedslået; der var tre af os missionærer der på det tidspunkt. Hun ønskede, at vi skulle give hende velsignelse for hendes helbred. Hun sagde, at hun havde været hos en læge, for hun var så svag, at hun ikke kunne arbejde længere. Han fortalte hende, at det var tuberkulose, der var blusset op igen – hun havde haft det før – og at hun straks måtte tage til et sanatorium. Han skrev straks en ansøgning til Scoring Sanatorium om tilladelse til at sende hende der hen. Mens hun ventede på svar, gik hun for at bo hos en familie af hellige. Svaret kom hurtigt, men det var, at der ikke var plads til hende, men de ville informere hende, så snart der var. Familien, hvor hun boede, sagde derefter til hende: "Hvorfor går du ikke op for at se missionærerne og få dem til at give dig velsignelse?" Dette var nyt for hende, da hun kun havde været medlem i et par måneder. Dette var, hvad der bragte hende op til vores kontor. Efter at have fået velsignelse forlod hun os med tårer i øjnene for at tage en bus ud til en søster, der boede på en gård et par miles væk, der for at blive der, indtil hun hørte fra sanatoriet.

I flere uger hørte vi ikke fra hende, men endelig, en søndag aften, deltog hun i vores gudstjeneste. Vi havde et ret godt fremmøde, så jeg stod nede ved døren for at hilse på folk, da de gik. Da hun passerede, gav jeg hende hånden og bemærkede afslappet: "Og hvordan har vores syge pige det i aften?" Med et smil svarede hun: "Din syge pige er ikke syg længere." Alligevel, inden ugen var omme, kom en af medlemmerne fra hjælpeforeningen ind for at fortælle os, at hun var blevet taget til Scoring Sanatorium. Naturligvis var jeg

skuffet og kunne ikke forstå, hvorfor hun havde givet den ovenstående erklæring den foregående søndag aften. Jeg sendte hende imidlertid et trøstende brev, nogle gode traktater og andet læsemateriale. Hjælpeforeningen gav hende fem kroner (1,50 USD), da hun var meget fattig.

Med efteråret kom tiden til at holde konferencer i de forskellige distrikter, og jeg blev inviteret af missionspræsident Joseph F. Peterson til at følge med ham til Aalborg-konferencen. Om mandagen efter konferencen hørte jeg konferencens præsident der instruere to af missionærerne om at besøge en søster på Scoring Sanatorium, da det lå tæt på Aalborg, så jeg sagde: "Sørg for at finde en Jenny Moller, et medlem af kirken fra Aarhus, og bring hende hilsner fra mig." Inden ugen var omme, modtog jeg et brev fra hende, der i det væsentlige sagde: "Du kan ikke forestille dig, hvilken overraskelse jeg havde i dag; en ung pige, en beboer, som jeg var blevet meget venlig med, kom løbende hen til mig og sagde: 'Missionærerne fra Aalborg er her, og de bringer hilsner til dig fra præsident Michelsen,' og så kom spørgsmålet: 'Er du en mormon?' 'Det er jeg,' sagde jeg, og jeg gentog spørgsmålet til hende. 'Er du en mormon?' 'Det er jeg,' svarede hun, og selvfølgelig omfavnede vi hinanden. Uden at vide det, havde vi der mødt hinanden og dannet et så nært venskab, altid sammen, haft samme værelse, og syntes at have det samme syn på livet, men var bange for at lade hinanden vide, at vi var mormoner, af frygt for hån eller latterliggørelse."

Kort tid før jul kom hun ind på vores kontor i Aarhus for at fortælle os den helt vidunderlige historie. Hun sagde med omtrent disse ord: "Efter at være blevet velsignet i juni her på kontoret, gik jeg for at bo hos en gift søster, der boede på en gård. Da jeg var meget træt, gik jeg tidligt i seng og sov indtil omkring elleve om formiddagen; jeg fik middag (frokost) og gik hen for at lægge mig ned og sov til omkring spisetid. Jeg holdt det oppe i cirka to uger, sov og spiste. Så følte jeg mig meget stærkere, og jeg fandt ud af, at jeg kunne cykle en ret lang afstand uden at blive træt (cykler var lige så almindelige i Danmark som biler er her), jeg overraskede mig selv, min søster og hendes familie. Høsten kom ind, og jeg gik ud i marken og hjalp med det (som er ret almindeligt der); så kom tærsketiden, og jeg hjalp også med det; jorden syntes ikke at påvirke mig.

"Så en fin dag i september kom der et brev fra sanatoriet om, at jeg skulle komme straks, da de nu havde en seng til mig. Jeg sagde til min søster, at der ikke var nogen grund til, at jeg skulle tage af sted nu; jeg er helt rask, ved jeg. Med det blev hun ophidset og sagde: 'Du må tage af sted, Jenny, det er ikke muligt, at du kan være rask; du har haft tuberkulose, siden du var lille, det er i familien; din mor døde af det, din bror døde af det, og nu vil du ikke tage af sted, når det ikke vil koste dig noget - det er simpelthen forfærdeligt.' Far var i rummet, men havde indtil videre ikke sagt noget. Så vi vendte os til ham. 'Hvad siger du, far?' 'Jeg tror, du hellere må tage af sted,' sagde han; 'Okay,' sagde jeg, og straks pakkede jeg og tog Tirsi-toget og var snart der - afstandene i Danmark er korte. Da jeg trådte ind på sanatoriet, blev jeg ledsaget ind i superintendentens kontor til en indledende undersøgelse. Efter at have undersøgt mig i noget tid med sine instrumenter lagde han dem på bordet og sagde: 'Men min pige, jeg kan ikke finde noget galt med dig.' Så tog han det oprindelige brev fra lægen i Aarhus, som havde sendt ansøgningen. Da han kom til afsnittet, der sagde, at han havde sendt en ansøgning om invalidepension til mig [i Danmark, når nogen bliver permanent invalid, får de en pension på omkring 70 kroner om måneden (\$17,50) resten af deres liv]. Da han så det, vendte han sig igen mod mig med udsagnet: 'Du kan ikke få invalidepension; der er ikke noget galt med dig.'

"I Danmark har de imidlertid en regel, at når en tuberkulosepatient bliver sendt til et sanatorium af en behørigt autoriseret læge, kan de ikke udskrive en sådan patient, før der er gået nittig dage. I overensstemmelse med denne regel blev jeg indlagt. Præcist ved slutningen af de nittig dage blev jeg kaldt til superintendentens kontor for at blive udskrevet sammen med en række andre. Der lagde jeg mærke til, hvor omhyggeligt han instruerede et antal, der blev kaldt op til hans skrivebord før mig. De skulle have nærende mad, meget hvile og meget frisk luft, og de skulle være forsigtige med aldrig at overanstrenge sig osv. Da det blev min tur til at komme til hans skrivebord, sagde han: 'Min pige, der er noget mærkeligt ved din sag, og jeg kan ikke forstå det. Her har jeg to røntgenbilleder af dine lunger. Dette billede blev taget, da du kom til denne institution første gang i 1914, og det viser et alvorligt tilfælde. Og dette andet billede blev

taget lige efter, du kom her for tre måneder siden, og jeg undrer mig, når jeg sammenligner de to. Du har haft tuberkulose i alvorlig form, og du har haft det i år, men du har ikke noget nu, og du havde ikke noget, da du kom her. Dine lunger er helt rene; du kan leve mange år; du skal gå lige hjem og gå i arbejde.' Jeg følte mig så overvældet af følelser, da jeg hørte sådanne ord fra en sådan autoritet, at jeg gik direkte ind i mit soveværelse, låste døren og udgød min sjæl i taksigelse til min Himmelske Far for denne store velsignelse, der nu var kommet ind i mit liv."

Da hun fortalte historien, strømmede tårerne ned ad hendes kinder. Jeg sagde til hende: "Du har bestemt fortalt en vidunderlig historie; jeg tror, det vil glæde Herren, hvis du vil skrive denne historie som et vidnesbyrd om Herrens godhed mod dig, til gavn for andre i kirken." "Det vil jeg gøre," sagde hun, og med det satte hun sig straks ned og skrev et smukt vidnesbyrd om sagen.

Det handlede om, hvordan hun, da hun var 12 år gammel, første gang blev sendt til Ebeltoft sanatorium på grund af tuberkulose, blev der i elleve måneder og blev derefter udskrevet, ikke fordi hun var rask, men for at få noget skolegang. I skolen måtte hun ikke sidde på en bænk med nogen andre. I 1914 blev hun igen sendt til et sanatorium, denne gang til Skarping. Senere blev hun igen sendt til det samme sted, og efter at have opholdt sig der i flere måneder, blev hun kaldt hjem, fordi hendes mor også var død af tuberkulose, og der ikke var nogen til at tage sig af familien af børn, hun var den ældste. I alt havde hun været på sanatorier tre gange tidligere, men var aldrig rigtig rask. Hun afsluttede sit vidnesbyrd med følgende ord: "Det er nu næsten en måned siden, jeg kom tilbage fra Skorping Sanatorium, og aldrig i mit liv har jeg haft det så godt som nu. Jeg passer mit daglige arbejde uden at blive træt, jeg tager på i vægt, og jeg er meget glad for, at jeg blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, for uden at blive medlem deraf og acceptere sandhederne, føler jeg, at jeg aldrig ville være blevet rask igen."

Dette vidnesbyrd blev senere trykt i *Scandinavian Star* og imponerede dybt mange, selv uden for kirken. Jeg hørte, at det blev læst op i bønsmøder uden for vores kirke af nogle personer, der var blevet rørt af det.

Jeg vil her bemærke i parentes, at superintendenten for Skarping sanatorium sandsynligvis var den største autoritet i Danmark inden for tuberkulose; i hvert fald var han leder af den mest anerkendte institution i landet til behandling af tuberkulose.

Et antal familiemedlemmer var meget utilfredse med hendes medlemskab af vores kirke, så meget, at de ikke ville have navnet "Mormon" nævnt i deres nærvær. De sagde til hende, at de stadig ville anerkende hende som søster, men ikke som en mormon. Efter denne hændelse glemte de dog nogle gange sig selv og spurgte hende om det. På et tidspunkt, da familien var samlet, bebrejdede nogen hende for at have sluttet sig til kirken, og hun svarede: "I bebrejder mig stadig for det, og alligevel ser I her en helt rask pige, mens jeg før var dømt til en tidlig grav som offer for tuberkulose." Der blev stille; måske ikke i en halv time, men længe nok til at det næsten blev smertefuldt, da en af hendes søstre sagde med lav og respektfuld stemme: "Det var din tro, der gjorde dig hel."

Sidste jul modtog jeg et brev fra hende og hendes mand, da hun for nylig var blevet gift; i brevet nævnte hun, at hvert år, efter hendes første ophold på sanatoriet, modtog hun et regeringsspørgeskema med omkring ti spørgsmål om hendes tilstand, men siden hendes sidste ophold på Skorping havde hun aldrig modtaget noget. Hun tilføjede, at siden den tid, hun blev velsignet i juni 1926, praktisk talt aldrig havde haft en times sygdom, og at hun vidste, at det var ved Guds kraft, at hun var blevet helbredt.

Jeg behøver ikke at fortælle dig, hvor taknemmelig jeg er over for min Himmelske Far for at være vidne til et så stort mirakel. En Gud, der så ærer sine tjenere, er virkelig en Gud værd at tjene, med hjerte og sjæl.

Da det anses for passende og ønskeligt i "Huskebøger" at fortælle om tro fremmende hændelser, jeg har været vidne til, vil jeg her fortælle om en lige så bemærkelsesværdig hændelse, som jeg var øjenvidne til. Det drejede sig om din egen tante Mary Pall, din mors søster, og det var i forbindelse med hendes første barn, Irwin, som blev født. Det må nu være omkring 45 år siden. Hun blev meget syg lige efter fødslen, og jeg blev bedt af familien om at hente patriark Patterson for at komme og velsigne hende. Denne bror var

kendt for sin meget store tro og gave til at helbrede. Jeg bragte ham om aftenen, men vi fik at vide, at vi ikke kunne se hende, da hun rasede så forfærdeligt. Jeg formoder, at det var blodforgiftning eller peritonitis, der var sat ind, men i hvert fald brugte hun frygtelig sprog. "Vi er ikke bange for det," sagde han, og vi gav hende velsignelse. Jeg salvede hende, og patriark Patterson bekræftede, idet han iredesatte sygdommen og de onde kræfter. Da han forlod os, sagde han: "I vil være vidne til et mirakel i aften." Der var ikke nogen øjeblikkelig forbedring, og hun blev ved med at være svagere og ude af stand til at tale, så omkring midnat sendte onkel Joseph Poll bud efter doktor Beatie, som kun boede et kvartiers afstand. Han kom straks, og jeg husker så tydeligt dette besøg, det ret svage lys i rummet, da der ikke var elektrisk lys dengang; da det var sent på efteråret, var rummet en smule køligt; din syge tante lå nu helt stille, hendes hænder og lemmer var kolde, og hun havde ikke meget tøj på, da hun havde sparket det af, og alle forventede, at hun ville dø når som helst. Doktoren gik straks hen til hende, tog hendes temperatur og puls, og uden at sige et ord gik han hen til stolen, hvor hans hat og frakke var, tog dem op og gik mod køkkendøren, da det var vejen ud fra soveværelset. Onkel Joseph kaldte på ham: "Hvad er der galt, doktor?" Lægen rystede på hovedet og svarede alvorligt: "Jeg kan ikke gøre noget for hende." "Men vil du ikke prøve?" spurgte onkel Joe igen. Efter en kort pause satte han sig ned og skrev en recept og forlod straks stedet. Gående gennem køkkenet, hvor der stod nogle kvinder ved den varme komfur, sagde han til dem, at de lige så godt kunne varme noget vand, for hun ville være død inden for tyve minutter. Recepten blev aldrig fyldt; ingen havde nok tro på den til at gå efter medicinen. Efter at doktoren var gået ud, sagde jeg, at det nu var åbenbart, at der ikke var noget at håbe på fra den kilde, og at vores eneste håb var fra Herren og i det løfte, der var givet af patriark Patterson, at vi ville være vidne til et mirakel den nat, og jeg foreslog, at vi skulle lægge vores tro til Herren for hendes helbredelse. Forslaget mødte straks støtte; det varme vand, der var blevet varmt til at vaske hende med, blev puttet i varmekedler og varme kedler, som blev sat ved hendes fødder, og der blev lagt flere tæpper over hende, og straks blev der bemærket en ændring. Jeg forlod hjemmet straks efter, men var tilbage deroppe igen, før solen var steget op. Så sad hun op i sengen og talte frit med en gruppe tilstedeværende. "Men I så alle ud som om, I var bange," sagde hun, "Hvad er der galt?" Vi fortalte hende, at hun ikke anede, hvad hun havde været igennem den nat, men hun svarede: "Nej, jeg ved ikke noget om det." Netop da kom fru Jacob Morritz ind, hvis mand var ejer af Salt Lake Brewing Co., og hos hvem hun havde arbejdet som hushjælp, indtil hun blev gift. Fru Morritz havde taget en usædvanlig interesse i hende under denne sygdom og var også der meget sent den aften, og da hun trådte ind i rummet, løftede hun begge arme i ekstase og udbrød: "Hvis dette ikke er et mirakel udført her på jorden!" Det var det. Og her, efter næsten 45 år, er denne kvinde stadig i live og har rejst en pænt stor familie.

Disse er ikke de eneste manifestationer, jeg har været vidne til i mit liv, men jeg vil sige, at de er de mest fremtrædende, og jeg er virkelig taknemmelig for disse beviser på magten og godheden fra vores Himmelske Far.

Jeg har ikke sagt meget om din slægt af forfædre, eller sandsynligvis mere korrekt at sige forfaderne, men jeg tror, de er af en meget høj karakter på begge sider. Min bror blev født på en "gård" (ejendom) kaldet Dalsgaard, ikke langt fra den gård, hvor jeg blev født. Den står stadig og er i god stand og smukt beliggende. Der er et foto af den i denne Huskebog. På min seneste mission til Danmark besøgte jeg den sammen med min søster Karen i Aarhus. En fælles fætter og hans familie havde ejerskab af den og behandlede os meget venligt. Både han og hans kone er siden døde, og det har givet mig stor glæde at udføre alt tempelarbejde for dem siden deres død. Denne linje af vores forfædre har jeg været i stand til at spore tilbage til året 1617.

Der er en anden Bond-familie her i Utah (Heber), som hævder, at Bond-familien kan spores tilbage til Normandiet, Frankrig, og at de kom derfra med Vilhelm Erobreren til England omkring år 1050. Normandiet var befolket mange århundreder tidligere af normannerne fra Norge, hvilket forklarer navnet Normandiet.

Jeg har ikke været særlig succesfuld med at få navne på din mors linje (Bond-linjen), da sogneregistrene for denne familiegren i Glemminge, Sverige, blev ødelagt af brand den 6. november 1826, hvilket har forhindret forskningsarbejde længere tilbage.

Som du sikkert ved, er din mors farfars far, Thomas Bond, så langt tilbage, som vi har nogen præcise optegnelser i denne gren, og han er rapporteret født i København den 20. oktober 1794. En familietradition siger, at en af hans forfædre, sandsynligvis hans far, oprindeligt kom fra England og blev forvist derfra for en eller anden politisk forseelse, men jeg mener, det var mere sandsynligt for en kirkeforseelse som dissident, da der på det tidspunkt var mange, der blev forvist fra England på det grundlag, ofte kaldet recusants. Traditionen fortæller videre, at denne forfader blev skibbruden ud for Norges kyst, blev reddet og til sidst landede i Sverige (eller Danmark).

En hr. John W. Crook (se stamtavlen i "One Family Group Sheet" optegnelsen) nævner, at hans kone, Sarah C. Bond, England, havde mange "Thomas"-navne i sin slægtshistorie, og en Richard Bond, også en dissident, mistede sin stilling af den grund. Hr. Crook oplyser, at der findes mange Thomas Bond-navne i "Book of Wills", der er registreret i Gloucestershire, England. Jeg håber, at jeg en dag vil kunne bygge bro over dette hul og forbinde mig med slægtlinjen i England. Jeg holder konstant øje med nogle spor i denne retning.

I "Domesday"-bogen, samlet efter ordre fra Vilhelm Erobreren efter det store slag ved Hastings i år 1066, fremgår følgende navne på bemærkelsesværdige jordejere i England: Bunda, Bonde, Bondi, Bonds osv. Navnet på denne berømte optegnelse, "Domesday," siges at være afledt af navnet på det sted, hvor det blev opbevaret – Dares Dei – en kapel, Katedralen i Winchester. Denne bog eller optegnelse er en af de mest værdifulde skatte i England. I flere århundreder lå den i Westminster Abbey, men dronning Victoria fik den fjernet til Records Museum Hall i London, hvor den nu ligger i et solidt glaskabinet.

Genealogien på din brors side giver hendes bedstefars navn som Thomas Bond, født i København i 1794, men senere flyttede til Sverige og der giftede sig.

En ret mærkelig ting skete for nylig. En veninde til din tante Carrie Braby, som for nylig var vendt hjem fra en rejse til England, bemærkede, da hun blev præsenteret for din onkel Thomas C. Bond, at han så præcis ud som en Dr. Bond, hun havde mødt i England, så meget, at de let kunne passere for tvillinger. Jeg korresponderede med denne Dr. Bond og lærte, at det fornavn "Thomas" også var fremtrædende i deres familie. Desuden at nogle få generationer tilbage var nogle "Bonds" blevet forvist som "recusants", det vil sige dissidenter fra den engelske kirke, og måtte søge til fremmede lande. Jeg håber senere at kunne spore genealogien til England.

Ikke meget mere om familiehistorie at optegne. Da jeg personligt er meget interesseret i tempelarbejde, glædede det mig at modtage et kald til at fungere som regelmæssig tempelarbejder i Salt Lake Temple. Jeg blev ordineret til denne stilling den 13. maj 1931. Et par dage efter blev jeg kaldt fra menigheden og uden forudgående varsel bedt om at komme op på podiet og tale til publikum ved den sædvanlige andagtstjeneste. Det var præsident Richards, der kaldte på mig og sagde, at vi alle skulle være minutmænd. Jeg svarede rystende, men da jeg satte mig ned, greb han min hånd varmt og sagde: "Gud velsigne dig for den prædiken." Ved aftenmødet præsenterede han mig for nogle af de personer, der havde ansvaret for dette møde, og sagde, at jeg havde leveret en rigtig god prædiken den morgen. Jeg kan ikke rigtig slippe en vis frygt, når jeg bliver kaldt på den måde, men det er måske bedre, at en person ikke gør det. I ydmyghed er der kraft, og at være virkelig ydmyg er en af livets mest nødvendige lektioner. Selvfølgelig bør ydmyghed ikke forveksles med selv-nedvurdering, og det bør heller ikke betragtes som en erstatning for selvindtats. Frelserens liv er det mest strålende eksempel på ægte ydmyghed, der nogensinde er blevet optegnede. Om Moses står der: "Nu var denne mand Moses meget ydmyg, mere end alle de mænd, der var på jordens overflade." 4. Mosebog 12:3. Mere og mere mærker jeg behovet for og værdien af ægte ydmyghed.

Nu, mens jeg skriver disse linjer, virker det så klart for mig, at vi virkelig lever i de sidste dage, i den bibelske

forstand, og "timens fuldbyrdelse af alle ting" lige ved vores dør. Skyerne ser ud til at trække sig sammen og vil snart bryde. Vi vil uden tvivl skulle mærke det i en vis grad, men glem ikke, at Herren har givet nogle vidunderlige løfter, både i gamle dage og også i vores tid, for at beskytte og befri sit folk. "Derfor, lad ikke dit hjerte svigte, for jeg siger ikke til jer, som jeg sagde til jeres fædre; (Israels børn i Egypten), 'Min engel skal gå foran jer, men ikke min tilstedeværelse. Men jeg siger til jer: Min engel skal gå foran jer, og også min tilstedeværelse, og med tiden skal I besidde det gode land.'" Og: "Alligevel skal Zion undslippe, hvis hun observerer at gøre alt, hvad jeg har befalet hende." Og der er ingen tvivl om, at det vil blive, som Wilford Woodruff sagde ved en lejlighed: "Vi skal endnu se den tid, hvor Utah vil vise sig at være et ganske godt sted at være." Den strålende dag med løfter er også meget tæt på, og den vil overstige i herlighed alt, hvad denne verden endnu har set, for dem, der forbliver tro mod Herren og hans store sag.

Jeg håber virkelig, at alle børnene vil holde sig tæt til hinanden, for det vil glæde jeres egen far, og det vil glæde jeres egen kære søster, som er gået bort. Vær sikker på, at hendes øjne også er rettet mod jer. Der er ingen tvivl om, at hun og børnene på den anden side udfører et stort arbejde, hvor de er. En dag vil vi alle være sammen igen, og vores glæde vil være større, når vi ser tilbage på vores prøvetid her og kan sige: vi er loyale over for hinanden. Så mød hinanden så ofte som muligt, hjælp og opmuntr hinanden, og skriv ofte til hinanden, når I er væk. Hold fast ved evangeliet, og som vores elskede og storehjertede Orson F. Whitney sagde i sin bog dedikeret til sine børn, *Through the Years*: "Vores Himmelske Far er langt mere barmhjertig, uendeligt mere godhjertet end de bedste af hans tjenere, og det Evige Evangelium er mægtigere i kraft til at frelse, end vores snævre, finite sind kan forstå." Jeg føler det mere og mere, som jeg bliver ældre. Prøv at "leve således, at hver gårdsdag vil være et behageligt minde, og hver morgendag en vision af håb."

Din evigt elskende

Far

Til din fødselsdag den 14. januar 1933

Nedenfor et digt, jeg værdsætter for den sandhed, det indeholder, og som er godt udtrykt.

Intet går nogensinde tabt af skønhed, vi engang har kendt.
Intet af pragt forsvinder ind i den tætte mørke glemsel.
Ingen nådig gerning, ingen hårstrå af strålende hvid skønhed
Skal nogensinde falde væk i den værdiløse afgrund
Af uoprettede ting.
Ondskab skal falme og forsvinde, og smerte drage bort
Grædende og med modvilje, efter et trist stykke tid;
Vrede og hån skal ikke arve udødelighed,
Heller ikke grådighed, eller misundelse; disse, med alle lyster for guld
Og for præferencer i jordens høje steder
Skal gå ned og ikke være mere.
Men ømhed og medfølelse, og alle minder
Om al sød venlighed, retfærdig skønhed og god velgørenhed
Der er uden tvang; al glæde overalt.
Latter og sjove spøg, og al lys sang;
Blikkene i elskendes øjne, det klæbrige greb af små, nye fingre
Og deres varme – tid vil ikke røre disse ting
Eller tage dem fra os.

—Barbara Young

Til mine kære børn

For et par år siden gav jeg hver af jer en kort familiehistorie fra mine tidligste erindringer og op til omkring det tidspunkt, hvor jeg kom tilbage fra min mission til Danmark. Men med årenes gang og med følelsen af, at jeg er så meget tættere på min "rejses afslutning" i mortaliteten, har jeg følt et stærkt ønske om at tilføje til dette, og jeg må måske uddybe nogle af de hændelser, der blev omtalt i denne tidligere beretning.

Tingene i denne verden ser jeg ikke på på samme måde som i tidligere år, da kampen for at forsørge familien hvilede tungt på mig. Nu bliver jeg så ofte ledet til at overveje og dvæle ved, hvad der venter mig på den anden side, og til seriøst og flittigt at forberede mig til det.

Det var den 15. maj 1931, da jeg blev indsat som regelmæssig tempelarbejder af George F. Richards, præsident for Salt Lake Temple og medlem af De Tolv Apostles Kvorum, sammen med hans rådgivere, Joseph Fielding Smith og Joseph Christensen. På samme tid fortalte han mig, at dette ville være mit arbejde, indtil jeg blev kaldt herfra. Der er nu gået over ti år, siden jeg blev "indsat" på denne måde, og jeg kan virkelig sige, at jeg har forsøgt ivrigt og trofast at forstørre dette mit kald, og jeg kan videre sige, at jeg har fundet meget stor glæde og tilfredsstillelse i det. Jeg har ikke ført en præcis optegnelse over mine arbejder der, da det ville være ganske vanskeligt, men omtrent har jeg udført endowment-arbejde for 4000 personer i den tid, har ledet bønnekirke i cirka 400 sessioner, og ved døbefonten samt i vaskeri- og salvelsesrummene har jeg fungeret for omkring 100.000 personer.

Jeg har flittigt søgt efter navne i mine fars og mors slægtslinjer og har nu omkring et tusinde navne med tempelarbejde helt op til dato, eller i det mindste så tæt på som praktisk muligt, for der vil altid komme efterladte, med det mener jeg navne, hvor der er gået hundrede år siden deres fødsel, og hvor optegnelsen ikke angiver dødsdatoer, for i sådanne tilfælde kan tempelarbejde ikke udføres, før de 100 år er gået. Heraf vil det ses, at optegnelsesbogen bør gennemgås en gang om året for at udvælge sådanne navne.

Tempelarbejde er virkelig et herligt sjæls tilfredsstillende arbejde – en åndelig fest for alle, der træder ind i det med et hjerte, der er i harmoni med den åndelige atmosfære, der hersker der, og de skatte af sandheder, der bliver afsløret.

Vi får at vide, at formålet med tempelvelsignelser er at forberede os til at træde ind i det himmelske rige, hvilket dog er betinget af, at vi forbliver tro mod de pagter, der indgås der.

Tempelarbejde gør os i stand til bedre at møde livets kampe og stridigheder, hvis vi ivrigt stræber efter at leve op til dets krav. Da det også er en forudsætning for at træde ind i vores Fars himmelske rige, ville jeg ikke være en god far, hvis jeg ikke fik indprentet i mine børns sind, som jeg alle elsker oprigtigt, behovet for at forberede sig, så de kan berettige sig til at træde ind der og gennem dets hellige ritualer sikre sig selv, deres ægtefæller og børn for tid og evighed.

En af de smukkeste og hjerteligt rørende scener, der kan opleves der, er forældre, mest unge, der kommer med deres børn, fra spædbørn og op, alle klædt i rent hvidt, for at få dem forsejlet til deres forældre. Dette er selvfølgelig, hvor børnene er født uden for pagten, det vil sige før forældrene blev gift eller forsejlet til hinanden i templet. Uundgåeligt ses der en sødhed og ømhed i forældrenes ansigtstræk ved sådanne lejligheder, og det rører mig altid dybt.

Mine anstrengelser i templet i over ti år har enormt styrket mit vidnesbyrd om den guddommelige natur af det; den skønhed, konsistens og rimelighed, der gennemsyrrer det, forbyder tanken om, at nogen dødelig mand, med sin egen visdom, kunne have skabt det.

Kort sagt er tempelarbejde et mægtigt symbol, der indkapsler vores forudeksistens, vores rejse gennem mortaliteten, vores frelse og endelige ophøjelse i vores Fars rige; behovet for og formålet med det hele; det kærlighedsinspirerede evangelium, der blev indrammet i himlen, før jorden blev skabt. Evangeliet bliver meget passende kaldt "den fuldkomne lov om frihed" af apostlen Jakob – det er et evangelium om

kærlighed, barmhjertighed, omvendelse og tilgivelse af synder og indgangen til himlen – i sin fylde, men kun lidt forstået af de fleste mennesker. Jeg lyttede engang til en prædiken af vores afdøde præsident Joseph F. Smith, der blev holdt i det andet kvarter i denne by ved et præstedømme-møde, hvor han beskrev en meget betydningsfuld sætning herfra i en del længde. Uden at gå i dybden med detaljerne vil jeg sige, at han afsluttede prædikenen med denne imponerende erklæring: "Den Hellige Ånd, som blev givet til jer, efter at I var blevet døbt med vand, vil aldrig have opfyldt sin mission til jer fuldstændigt, før den har udslettet fra jeres hjerte og sjæl al erindring om de synder, der er begået i dette liv." Selvfølgelig gjorde han det klart, at dette løfte var betinget af ægte, oprigtig omvendelse. De, der ikke omvender sig, har ikke noget sådant løfte. Sammen med omvendelse bør der være trofast tjeneste i mesterens sag.

Der er ikke noget hemmeligt ved tempelarbejde i den sædvanlige forstand af ordet, men meget, der er helligt, og som bør værdsættes og ærer gennem livet.

Profeten Joseph Smith siges at have sagt engang, at "i opstandelsen vil de, for hvem vi har udført tempelarbejde i stedet for dem, falde ned for vores fødder, kysse dem, omfavne deres knæ og vise den mest udsøgte taknemmelighed."

Tempelarbejde indprenter og udvikler de ædle træk af uselviskhed og omtanke for andres velfærd, for åbenlyst kan de døde ikke belønne os på materiel vis, men hvad de måske kan gøre for os i åndelig forstand, kan være langt ud over vores nuværende opfattelse.

Vores afdøde anerkendte apostel Orson F. Whitney sagde engang: "Profeten Joseph Smith erklærede – og han lærte aldrig mere trøstende doktrin – at forseglingerne af trofaste forældre (i templet) og de guddommelige løfter givet til dem for deres tapre tjeneste i sandhedens sag ville redde ikke kun dem selv, men også deres afkom."

Din mor levede og døde intens tro mod det genoprettede evangelium. Din far forsøger også ivrigt at leve op til evangeliets krav og gennem tempelarbejde bringe glæde og lykke til dem, der er på den anden side af sløret.

Som alderen nærmer sig mig, føler jeg mere end nogensinde før, at det er det uselviske liv, der giver os vores største tilfredshed; den hjælp, vi har givet til andre af uselviske motiver, vil leve længst i hukommelsen og give os den mest varige glæde.

Jeg vil berette om nogle hændelser, der står klart i min hukommelse, og disse er fra den tid, jeg var rej sælgende.

En sommerdag, da jeg forlod Cove Fort på vej til St. George, og omkring to miles ude, bemærkede jeg en bil et stykke foran, parkeret ved vejkanten; en kvinde med en baby i armene løb ophidset væk fra bilen og lagde babyen ned i salviebuskene og løb så hurtigt tilbage til bilen, som hun kunne. Jeg gav min bil lidt mere gas, kørte rundt om dem og stoppede for at se, hvad der var galt. Der stod manden og forsøgte at slukke en brand nær karburatoren, forårsaget af, at benzinledningen var sprunget læk; han brugte en pind med en klud bundet til, men uden den mindste succes, og det så alvorligt ud. Kvinden skreg: "Bilen er væk, bilen er væk." "Nej, det er den ikke," sagde jeg ganske bestemt, og med det greb jeg en dobbelthåndfuld af den fine vejdstøv ved vejkanten og hældte det på ilden. Det dæmpede det straks; så greb hun nogle flere af støvet, så deltog han, og efter cirka 20 sekunder havde vi slukket det hele. "Hvad skal vi nu gøre?" sagde hun. "Her sidder vi fast; bilen vil ikke køre, og vi er på vej til Californien." "Åh, det er nemt," sagde jeg, "vi trækker bilen lidt tilbage til et sted, hvor vi kan vende den om. Jeg har et trækto i min bil; jeg vil trække jer tilbage til fortet, der er et garage der, de vil hurtigt fikse det." Hun fandt sin baby i salviebuskene, og snart var vi tilbage ved garagen. Da vi blev løsnet og jeg var klar til at forlade, trådte hun hen til mig og spurgte: "Hvad skylder vi dig nu?" Da de så ganske fattige ud, sagde jeg: "Intet." Så vendte hun sig mod garageejeren og pegede på mig og sagde: "Hvis den mand ikke var kommet lige i det øjeblik, han gjorde, ville vi ikke have haft nogen bil." Nu finder jeg så meget tilfredsstillelse i at mindes denne hændelse.

En anden hændelse. En tidlig sommermorgen forlod jeg Preston, Idaho, for Pocatello, en afstand på omkring 80 miles, uden byer af nogen betydning imellem. Da jeg var ude omkring otte miles, lagde jeg mærke til en bil foran, og en mand var så travlt optaget med at aflæse en kvinde og to små piger, der vinkede til mig for at stoppe. Jeg gjorde det, og han sagde, at det var så langt, som han skulle, men kvinden og børnene var på vej til Idaho Falls og vandrede igennem, og han spurgte, om jeg ikke ville tage dem med i det mindste til Pocatello. Jeg gik med til det. Da jeg spurgte kvinden, hvor hun kom fra, og hvordan det kom sig, at hun rejste på denne måde, sagde hun, at hun lige var kommet fra Denver, men oprindeligt kom fra San Francisco sammen med sin mand. Da det var under depressionen, og han havde problemer med at finde noget at lave, besluttede de at tage tilbage mod øst, hvor de var bedre kendt, men i Denver forlod han dem og efterlod hende og børnene strandet. Hun besluttede at forsøge at komme til Idaho Falls, Idaho, hvor en kær veninde til hende, en mormonpige, boede og var godt gift. Hun var sikker på, at hun ville hjælpe hende i hendes nød. "Men rejser du virkelig på den måde uden penge?" spurgte jeg. "Jeg har treogtyve cents," sagde hun. "Har I fået morgenmad?" spurgte jeg så. "Vi har haft nogle kiks," svarede hun. Nå, vi startede ud, og snart kom vi til en lille vejbutik, hvor jeg gik ind for at sælge nogle varer. Men før jeg gjorde det, fandt jeg en termoflaske med iskolde mælk i og sagde til hende, at hun skulle tage, hvad der var i den, mens jeg ventede på købmanden. Da jeg kom ud og trådte ind i bilen, hørte jeg den ældste af de små piger, omkring fem år gammel, hviske til sin mor: "Var det ikke sødt af den mand at give os den gode kolde mælk?" Dette glædede mig virkelig, og nu, så ofte, synes disse ord fra den lille pige at ekko i hukommelsen. I Pocatello tog jeg dem med til en restaurant og behandlede dem alle til en god frokost, og så spurgte jeg moren, hvad hun havde tænkt sig at gøre, da mine planer var at tage nordlig gren op til St. Anthony først, så tilbage og tage vestgrenen til Idaho Falls og Boise. "Åh," sagde hun, "vi vil begynde at gå, der vil være nogen, der henter os." Jeg fortalte hende derefter, at jeg ville ændre mine planer og tage grenen til Idaho Falls først, hvilket ville bringe os der samme aften. Jeg fik termoflasken fyldt med kold mælk, og så gik vi. Jeg skulle ringe på et par købmænd, så vi var lidt forsinkede med at nå Idaho Falls; vi fandt hurtigt hendes vens hus, et ret pænt hus, men ingen var hjemme; naboerne sagde, at de var gået ud for aftenen; så jeg tog dem med til hotellet, betalte deres hotelregning for måltider og værelse; så fandt jeg præsidenten for hjælpeforeningen i menigheden og forklarede situationen og bad hende venligst om at tage sig af dem om morgenen og hjælpe dem med at finde deres bekendte. Hun lovede det. Jeg har ikke hørt fra dem siden, men ordene fra den lille pige "var det ikke sødt af den mand at give os den gode kolde mælk" var belønning nok. Termoflasken fandt jeg tom igen, men det var netop, hvad jeg ønskede.

Som en lille afveksling vil jeg nu berette om en lille hændelse i lettere tone, et påfund udført af et af børnene, humoristisk, men ganske uskyldigt og harmløst, som påfund bør være. Verdi var spøgefuglen. Det var, mens vi boede på 723 State Street, og før der var nogen gadelamper. Han havde skaffet sig en lang sort strømpe, stoppet med klude, og havde bundet et langt snor til. Da det begyndte at blive mørkt, lagde han den sorte strømpe ved et af træerne på fortovet og gemte sig bag hegnet, mens han holdt fast i snoren. Snart kom et ungt par forbi, og den sorte ting begyndte at krabbe. "Hvad pokker er det?" sagde den unge mand, da han kastede sig over den for at sparke til den; men selvfølgelig sprang tingen langt væk og forsvandt gennem plankerne. Den unge kvinde skreg og begyndte at løbe tilbage mod Weyman's Corner så hurtigt, som hun kunne. Den unge mand fulgte efter hende. De kom snart tilbage, men tog den modsatte side af gaden.

Da jeg har tilbragt så mange år på vejen som rejse sælger, næsten tredive, kan det måske være interessant for dig at høre om nogle af de fremtrædende hændelser. En af dem handler om den største enkeltordre, jeg nogensinde har taget. På det tidspunkt var jeg hos Shapleigh Hardware Company i St. Louis, Missouri, det næststørste hardwarehus i USA, og det betød noget, da de havde omkring et hundrede og halvtreds sælgere på vejen. Der var en stor opblomstring i minebyen Ely, Nevada, og jeg gik ind på kontoret hos Ely Lumber Company for at søge en ordre. Lederen fortalte mig, at de planlagde at bygge nogle huse, alle ens, og at jeg kunne indsende et tilbud på det hardware, der var nødvendigt til en enkelt enhed, mens han samtidig gav mig planer og specifikationer. Jeg gennemgik disse omhyggeligt og lavede en liste over de nødvendige elementer, såsom en lås til hoveddøren, så mange indvendige dørlåse, hængsler, skabslåse osv.

Det beløb sig til 18,75 dollars, og samtidig viste jeg ham et eksempel på indvendig dørlås, som jeg havde med mig. "Jeg mener, dit forslag er i orden," sagde han, "du kan gange det med et hundrede," og det tog næsten pusten fra mig. Jeg gav ham en kopi af ordren, takkede ham oprigtigt for det, og begyndte at gå mod døren. Han kaldte mig tilbage. "Sig, hvad er din pris på søm?" spurgte han. Jeg vidste selvfølgelig, at en ordre på søm betød en vognlast, da det var den eneste måde, vi kunne sælge søm i dette område. "To og en kvart, f.o.b. Pittsburgh," svarede jeg. "Skriv ned en vognlast, jeg vil sende specifikationer til firmaet i denne uge," sagde han. Det betød en ordre på omkring 2850 dollars, og den største ordre, jeg nogensinde har taget.

En anden hændelse, jeg vil berette om, er af ganske anden karakter. Den omhandler et banket for rejse mændene, som den virksomhed, jeg arbejdede for på det tidspunkt, en lokal virksomhed, gav i juletiden. Præsidenten var ikke til stede, men virksomhedens sekretær var der og fungerede som formand. Mens vi nød en dejlig kalkunmiddag, tog en af vores sælgere lejlighed til at fortælle en "upassende" historie, uden at tage hensyn til, at nogle tilsyneladende fine servitricer var til stede. Ikke længe efter at han var færdig, begyndte han på en anden historie af samme karakter. Så sagde jeg: "Hr. Formand, vil De venligst undskyld mig, jeg ønsker virkelig ikke at lytte til sådanne beskidte historier." Så var der stille. Endelig talte formanden op: "Vi skifter emne, hr. Michelsen." Ved det næste årlige banket var jeg ikke til stede, men efter en stor rørdre i en by i det sydlige Utah fik jeg den. Men året efter var jeg der ved det sædvanlige banket. Mens alle os rejsesælgere, nogle over tyve, stod ved vores stole og ventede på, at formanden skulle komme ind og tage plads, sagde en af sælgerne: "Husk, drenge, I kan ikke fortælle nogen 'upassende' historier, Michelsen er her." Jeg betragter dette som et af de fineste komplimenter, jeg nogensinde har fået.

Jeg håber, at beretningen om disse hændelser fra familiens liv kan vise sig at være af interesse for dig i de kommende år. Måske kan senere andre begivenheder eller hændelser tilføjes eller bringes frem i lyset gennem din hjælp og indsats. "One Group Family Record Book," som jeg har, vil naturligvis give de vitale statistikker for hele familien.

Jeg kan ikke sige, at mit liv har været let, men i dette er jeg ikke alene. Jeg bliver ofte ledet til at reflektere over historien om Josef, der blev solgt til Egypten, og Jakobs svar på faraos spørgsmål, da han først blev præsenteret. "Hvor gammel er du?" "Et hundrede og tredive år," sagde Jakob, "få og onde har mine livsår været." Men i lyset af de forgangne år, har de været det? At være far til en søn som Josef, som er blevet udødeliggjort i hellige skrifter, er bestemt ære nok for enhver sorg eller enhver ondskab. Og den vidunderlige forvandling af de andre brødre, der blev bragt frem gennem loven om anger, var belønning nok for alt det, han led. De iboende, men sovende, ædle træk ved brødrene sejrede endelig over de lavere træk, der førte dem til at sælge deres yngre bror som slave. Beretningen i Bibelen retfærdiggør fuldt ud denne konklusion. Det spændte klimaks i dette mægtige drama var, da brødrene stod foran Josef, uden at kende ham, og da han talte de alvorlige ord: "Jeg er jeres bror Josef, som I solgte til Egypten," bøjede de sig grundigt ydmygt og bad ham om tilgivelse. Fra et hjerte, der var ophøjet gennem megen lidelse, kom det øjeblikkelige svar: "Jeg tilgiver jer." Deres far tilgav dem også villigt, og det gjorde også Himmels Gud. Således fik de lov til at bevare deres pladser som ledere af de Tolv Stammer af Israel og arvinger til de store velsignelser, der blev givet til Abraham, Isak og Jakob, deres far.

I dag hviler børnerettighederne for børnene på stammen af Efraim, søn af Josef, og som sådan er det tilfaldet denne ædle stamme at indføre den største af alle dispensations, "Dispensation af Tiderne Fuldhed." Dens begyndelse var ydmyg, men den stiger gradvist højere og højere, og det vil fortsætte, indtil det bliver kendt som "et stort og vidunderligt værk" for hele verden. Patriarkalske velsignelser til din far og mor og dermed til jer alle annoncerer, at vi er af stammen Efraim. Mine kære børn, se til at I lærer jeres børnerettigheder gennem trofast tjeneste i denne store sag.

Hvor lang tid der går, før det endelige kald kommer til mig, ved jeg ikke, men jeg er forsonet med Herrens vilje, selvom jeg stadig har et ønske om at leve videre i kødet og udføre meget mere tempelarbejde. Det synes som om, jeg er her for dette, og for mig er det mest sjæls tilfredsstillende.

Jeg ønsker at efterlade et godt navn og en god optegnelse, så når jeg møder den lille gruppe på den anden side, må det være en virkelig glad en for os alle.

Jeg har ingen frygt for dem, men føler mig sikker på, at de er i et rige, der er langt mere storslået og smukt end noget, vi kender på denne jord. Til jer alle siger jeg, at jeg elsker jer med mit hele hjerte og vil gøre alt i min magt for jeres evige lykke. Hvis der kræves ofre fra min side for at opnå dette, er jeg parat. Lev alle sammen på en sådan måde, at I må få lov til at træde ind i templet og gennem hellige ordinationer og forseglinger sikre jer selv, jeres børn og ægtefæller for hele evigheden. Det vil få jeres hjerter til at svulme af glæde. Tillad ikke, at hårde følelser opstår mellem jer, men dyrk en ånd af velvilje over for alle i familiesirklen, både direkte medlemmer og svigerfamilie. Besøg hinanden så ofte som muligt og korrespondér hyppigt med hinanden. Jeg håber, at de ældre vil tage en dyb interesse i de yngre, og at de stærke vil hjælpe de svagere. Skulle jeg, efter at være gået til den anden side, få lov til åndeligt at blive svunget ind i jeres midte, må det så være givet, at jeg vil finde jer alle forenede som en glad familie.

Jeg efterlader jer mit vedvarende vidnesbyrd om, at det evangelium, vi har modtaget, faktisk er det sande og evige evangelium, og når det forstås fuldt ud, er det mest smukt.

Kirkens program og dens aktiviteter er blevet vidunderligt udvidet i løbet af de seneste år for at give mere hjælp til både gamle og unge. Deltag frit i dens aktiviteter, og I vil blive ledet til at elske det mere. Kirkens velfærdsprogram er bestemt værd at støtte. Det tiltrækker allerede opmærksomheden fra flere af vores nations ledere.

Jeg ønsker nu kort at henvise til nogle udvalgte citater fra hellige skrifter, digtere og kloge mænd, både fra fortiden og nutiden, som jeg ofte husker og finder så trøstende.

"For således elskede Gud verden, at han gav sin eneste Søn, for at hver den, der tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skulle blive frelst ved ham." Det er fra St. Johannes, 3. kapitel, og er uden tvivl det rigeste og fineste udsagn, der nogensinde er faldet fra dødelige læber. Det er ord fra Frelseren selv.

Et andet udsagn, også fra Frelseren, talt da han gik ind i Getsemane: "Og dette er det evige liv, at kende dig, den eneste sande og levende Gud, og Jesus Kristus, som du har sendt." Forklaringen er så simpel og logisk. At kende Gud er at elske Ham; at elske Ham er at holde Hans bud, og at holde Hans bud er at opnå evigt liv, den største velsignelse, der kan komme til mennesket.

Endnu et fundet i Åbenbaringen 3:20, også udtalt af Frelseren efter Hans opstandelse: "Se, jeg står for døren og banker; hvis nogen hører min stemme og åbner døren, vil jeg komme ind til ham og spise med ham, og han med mig." Det er for nylig kommet til min opmærksomhed, og det er en meget blid og sød metafor, der inviterer alle til at åbne døren til deres hjerter og med Ham fejre de evighedens rigdomme, som Han så gerne ønsker at dele med menneskets børn.

Citeret af Orson F. Whitney: "Profeten Joseph Smith erklærede, og han lærte aldrig en mere trøstende doktrin, at de evige forseglinger af trofaste forældre og det guddommelige løfte givet til dem for deres tapre tjeneste i sandhedens sag ville redde ikke kun dem selv, men også deres afkom." April-konferencen 1929.

Wilford Woodruff sagde ved indvielsen af Salt Lake Templet disse ord: "Gud har lovet dig og mig, hvis vi vil omvende os og holde Hans bud, at Han vil udlette vores synder fra Erindringsbogen, og de vil ikke blive husket imod os mere ... Det faktum, at vores synder kan blive tilgivet og ikke blive nævnt for de samlede himmelværk – det er det værd for enhver mand at modtage en sådan velsignelse."

James E. Talmage siger: "Uden kroppe ånder er vågne og aktive, mange af dem stræber ivrigt efter at gøre bod for fortidens synder; ja, mange af dem udholder gladeligt den disciplin, der er nødvendig for at

forberede dem til en opstandelse i herlighed. Omvendelse, reform og erstatning er barmhjertigt forudset i de dødes riger."

Joseph F. Smith, fra Evangeliets Lære, side 652: "Der er en tid efter dette dødelige liv, og der er en vej tilvejebragt, som vi kan opfylde vores skabelsesmål og skæbne og fuldføre hele det store arbejde, vi er blevet sendt for at gøre, selvom det måske strækker sig langt ind i fremtiden, før vi fuldt ud opnår det." Ud fra dette ser det ud til, at i et mere retfærdigt rige og under lysere himmelstræk, men svagt antydnet, vil mange velsignelser, der i øjeblikket er tilbageholdt, alligevel komme til os, hvis vi forbliver trofaste.

Præsident Heber J. Grant skriver i et brev til sin mor, skrevet mens han var i Japan: "Jeg håber at leve sådan, at mine børn vil være berettiget til velsignelser fra Gud på grund af min trofasthed. Der er intet, der er mere sandt end, at Herren vil velsigne efterkommere af dem, der elsker og tjener ham."

Læren indeholdt i de citerede udsagn ovenfor understøttes af mange flere fra vores førende mænd. Måske kunne vi retfærdiggøre at tilføje: "Halvdelen er aldrig blevet fortalt."

Digteren Minnie J. Rodapp siger i et smukt vers:

Der er et mirakel guddommeligt,
Som overgår alt det skønne,
En perle, der får jordens mørke til at skinne
Med sjældent helligt lys.
Det er hjertets kraft til at tilgive,
Så kærlighed og glæde atter kan leve.

Tilføj til dette sindets kraft til at glemme, og du vil komme tæt på den guddommelige natur hos den skønne Nazarener.

Træn dit sind til at være rent i tanker og værn om ædle idealer. Giv aldrig efter for grådighed, men del frit ud til dem i nød. Støt altid de undertrykte. "Vær høflig over for alle, men vælg dine nære venner med stor omhu."

Hvis prøvelser kommer din vej, så husk at "mange mænd skylder storheden i deres liv til deres enorme vanskeligheder."

For der kommer en ende på sorgen,
Og der kommer en ende på striden.
Alle vores tårer skal blive til glæde,
Når vi opnår evigt liv.

Afslutningsvis vil jeg sige med ordene fra Ellen Terry, den "Maud Adams" fra England på hendes dødsleje: "Tænk på mig som trukket tilbage i det dunkle.

Din stadig – du min. Husk alt det bedste fra fortidens øjeblikke, og glem resten; og så til hvor jeg går, kom blidt med."

Kærlig hilsen,
Far